

NEW YORK TIMES BESTSELLER

LEGENDA VAGYOK A

RICHARD MATHESON

AZ UTOLSÓ EMBER A FÖLDÖN, NINCS EGYEDÜL...

RICHARD MATHESON

LEGENDA VAGYOK

Aranytoll kötetek
Szeged, 2008

Írta: Richard Matheson
Eredeti cím: I am Legend

Copyright © 1995 by RxR, Inc.

Fordította: Kamper Gergely
Szerkesztette: Garamvölgyi Katalin

ISBN 978 963 245 086 5

® Aranytoll – a Könyvmolyképző Kiadó védjegye

A kötet megjelent 2008-ban, a kiadó gondozásában

Cím: 6701 Szeged, Pf. 784

Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139

E-mail: info@konyvmolykepzo.hu

Felelős kiadó: A. Katona Ildikó

Műszaki szerkesztő: Balogh József

Nyomta és kötötte: Alföldi Nyomda Zrt., Debrecen

Felelős vezető: György Géza vezérigazgató

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

LEGENDA VAGYOK

ELSŐ RÉSZ: 1976. január

ELSŐ FEJEZET

A felhős napokon Robert Neville sosem tudhatta biztosan, mikor nyugszik le a nap, így néha már az utcán voltak, mielőtt még hazakerhetett volna.

Ha komolyabban elgondolkodott volna rajta, kiszámíthatta volna, nagyjából mikor érkeznek; de egész életében az égre pillantva állapította meg, mikor közelít az este, a felhős napokon pedig ez a módszer nem működött. Ezért döntött úgy, hogy ezeken a napokon inkább a ház közelében marad.

Ezen a komor, szürke délutánon is csak a ház körül járkált, szája sarkából lógott a cigaretta, cérnavékony füstcsíkot húzott maga után. Minden egyes ablakot megvizsgált, nem lazult-e meg valamilyik deszka. Az erőszakosabb támadások után gyakran meghasadott egyik-másik lécz, sokszor valamelyest le is váltak a keretről, neki pedig feltétlen ki kellett javítania őket, bármennyire is gyűlölte ezt a munkát. Ma egyetlen meglazult deszkát talált. Hát nem elképesztő? – gondolta.

A hátsó udvarban megnézte a melegházat és a víztartályt. A tartály körül néha meggyengült az építmény, esetleg az ereszcsonnak hajlottak meg vagy törtek le. Volt, hogy köveket dobtak át a melegházat körülvevő magas kerítésen, ezek aztán időről időre átszakították a védőhálót, ő pedig állhatott neki kicserélni az üvegtáblákat.

Ma a tartály és az üvegház is sértetlen maradt.

Bement a házba kalapácsért és szögért. Ahogy belökte az ajtót, vetett egy pillantást saját eltorzított képére a törött tükörben, amelyet

maga szerelt fel az ajtó külső oldalára egy hónappal korábban. Alig pár nap telt el, és cakkos szélű, ezüstös hátú üvegdarabok kezdtek hullani a földre. Soha többet nem tesz oda istenverte tükröket; egyszerűen nem érdemes. Inkább fokhagymát akaszt fel helyette. A fokhagyma mindig beválik.

Lassan átvonult a nappali komor csendjén, aztán balra fordult a szűk folyosóra, végül megint balra a hálószobába.

A hálót valaha szépen kicsinosították, de az még egy másik világban volt. A szoba most sallangok nélkül töltötte be funkcióját, és mivel Neville ágya meg íróasztala olyan kis helyet foglalt, a helyiség egyik felét inkább átalakította műhellyé.

Egy hosszú munkapad ért majdnem teljesen végig a fal mentén, keményfa lapján nehéz szalagfűrész, csiszolókorong és fogó feküdt. Fölötte a falon összevissza fölrakott polcokon heverték Robert Neville szerszámai.

Most felemelt a padról egy kalapácsot, majd kiemelt a rendezetlen dobozokból néhány szöveget. Amikor megvolt, megint kiment, és a deszkát erősen az ablakkerethez szegezte. A felesleges szegeket a szomszédban álló szemétrakás tetejére hajította.

Egy darabig a ház előtti pázsiton állt, és fel-alá járatta tekintetét a néma Cimarron Streeten. Magas férfi volt, harminchat éves, angol–germán vérből való. Vonásain nem volt semmi feltűnő, talán csak hosszú, elszántságot sugárzó szája és élénk kék szeme tűnhetett fel, amely most a két szomszédos ház leégett romjait fürkészte. Maga gyűjtötte fel őket, nehogy *azok* átugorhassanak az ő háza tetejére a mellette állókról.

Pár perc múlva mély, lassú lélegzetet vett, és visszament a házba. A kalapácsot ledobta a nappaliban a kanapéra, aztán rágyűjtött még egy cigarettára, és felhajította délelőtti italát.

Később kényszerítette magát, hogy kimenjen a konyhába, és ledarálja az elmúlt öt nap során felgyűlt szemetet. Tudta, hogy el kéne égetnie a papírtányérokat meg az evőeszközöket is, és le kéne porolnia a bútorokat, és ki kéne mosnia a mosdót meg a kádat meg a vécét, és ágyneműt kéne cserélnie, de nem volt kedve hozzá.

Mert férfi volt, és egyedül volt, és ezek a dolgok egyáltalán nem voltak fontosak a számára.

Majdnem dél volt. Robert Neville a melegházban fokhagymát gyűjtött egy kosárba.

Eleinte hányingere támadt a tömény fokhagymaszagtól; gyomra szünet nélkül kavargott. Mostanra a bűz ott volt a házában és a ruháiban, néha pedig úgy érezte, még a húsában is. Alig vette már észre.

Amikor elegendő fokhagymát összegyűjtött, visszament a házba, és a mosogató melletti csöpögtetőre dobta a fejeket. Ahogy felkattintotta a kapcsolót a falon, a fény reszketve feléledt, aztán lassacskán erőre kapott. Neville ingerülten szisszent fel fogai között. Már megint a generátor. Kénytelen lesz újból előszedni azt a leírást, és ellenőrizni a kábeleket. Ha meg túl macerás lenne megcsinálni, be kell majd állítania egy új generátort.

Dühösen lökött egy hosszú lábú széket a mosogató elé, elővett egy kést, és egy fáradt nyögéssel letelepedett.

Először is szétválasztotta a kis, sarló alakú gerezdeket, aztán mindegyiket kettévágta, felfedve ezzel a húsos bimbókat rózsaszín közepükben. A levegő lassan megtelt az orrfacsaró, átható szaggal. Amikor Neville úgy érezte, már elviselhetetlen a bűz, bekapcsolta a légkondicionálót, az pedig hamarosan kiszippantotta a legnagyobb részét.

Most kinyúlt, és leemelt egy hegyes kést a falra erősített polcra. Minden egyes fél gerezdbe lyukat fűrt, aztán felfűzte őket drótdarabokra, amíg végül úgy huszonöt nyaklánc feküdt előtte.

Ezeket a láncokat eleinte az ablakok fölé akasztotta. Aztán a messziről dobált kövek betörték az ablaktáblákat, ő pedig kénytelen volt kicserélni őket farostlemezre. Végül egy nap leszaggatta a farostlemezeket, és párhuzamos sorokban deszkákat szegezett föl helyettük. Ettől a ház olyan lett, mint egy félhomályos kripta, de még mindig jobb volt, mintha sziklák repkedtek volna be az ablakon üvegszilánkok záporát hozva magukkal. Amióta pedig beszerelte a három légkondicionálót, nem is volt olyan rossz. Az ember mindenhez tud alkalmazkodni, ha muszáj.

Amikor az összes fokhagymagerezdet felfűzte, kiment, és a láncokat az ablakdeszkák fölé szögezte, a régieket, amelyek már nagyrészt elvesztették szagukat, pedig levette.

Ezt hetente kétszer végig kellett csinálnia. Amíg nem talál jobbat, ez marad az elsőszámú védelmi vonala.

Védelem? – gondolta gyakran. – Minek?

Egész délután karókat készített.

Vastag gerendákból esztergálta őket, és a szalagfűrészszel húsz centis darabokat szabott ki belőlük. Ezeket a darabokat aztán a forgó csiszolókoronghoz tartotta, amíg olyan élesek nem lettek, mint egy tűr.

Fárasztó, monoton munka volt, ráadásul megtöltötte a levegőt forró fűrészporral, ami aztán leülepedett a pórusaiban és bejutott a tüdejébe is, amitől heves köhögési rohamai támadtak.

Mégis, mintha egyáltalán nem jutott volna előre. Akárhány karót készített, egyetlen szemvillanás alatt elfogyott az összes. Gerendákat is egyre nehezebben talált. Végül majd mindenféle alakú fákkal kell dolgoznia. Hát nem lesz nagyszerű? – gondolta ingerülten.

Az egész nagyon lehangoló volt, és Neville megint elszánta magát, hogy talál egy jobb módszert, amivel megszabadulhat tőlük. De hogyan is találhatóna, ha sosem hagynak neki időt, hogy lassítson és gondolkodjék?

Miközben a karókat hegyezte, lemezeket hallgatott a hálószo-bában felállított hangszórókból – Beethoven *Harmadik, Ötödik és Kilencedik szimfóniáját*. Örült, amiért édesanyja már kisgyerekként rászoktatta az ilyesféle zene élvezetére. Segített kitölteni a lassan telő órák borzalmas ürességét.

Négy óra után tekintete már folyton-folyvást a falra akasztott órára tévedt. Csendben dolgozott, ajkait keskeny vonallá szorította össze. Szájában most is ott lógott a cigaretta, miközben a csiszolókorongot figyelte, amint belemart a fába, finomra őrölt forgácsokat szórva szét a levegőben.

Négy óra tizenöt. Négy óra harminc. Háromnegyed öt.

Még egy óra, és megint itt lesznek a házánál. A mocskos rohadékok. Amint besötétedik.

A hatalmas fagyasztó előtt állt, hogy kiválassza a vacsoráját. Fáradt tekintetét végigjáratta a húson, a fagyasztott zöldségeken, felmérte a kenyereket és a péksüteményeket, a gyümölcsöket és a jégkrémeket.

Kinézett magának két bárányszeletet, egy adag zöldbabot meg egy kis doboz narancsos sörbetet. Kivette a dobozokat a hűtőből és konyökével belökte az ajtót.

Aztán a kusza oszlopokban a plafonig stócolt italosdobozokhoz lépett. Leemelt közülük egy paradicsomlevet, majd kiment a szobából, amely valaha Kathyé volt, most pedig a gyomrát szolgálta.

Lassan átvonult a nappalin, közben a hátsó falat borító festményt figyelte. Egy élesen a kékeszöld óceán fölé benyúló szirtet ábrázolt, alatta tarajos hullámok törtek meg fekete sziklákon. Fent, a kristálytisza égen sirályok siklottak a szélben, jobbra pedig göcsörtös törzsű fa hajolt a szakadék fölé, sötét ágai élesen rajzolódtak ki a kék háttér előtt.

Neville a konyhába ment, az asztalra dobta az ételeket, tekintete megint az órára tévedt. Hús perc múlva hat. Nemsokára most már.

Az apró serpenyőbe kevés vizet töltött, majd csörömpölve az egyik főzőlapra lökte. Kiolvasztotta a bárányszeleteket, aztán betette mindegyiket a grillbe. Időközben felforrt a víz, úgyhogy beledobta a fagyott babot, és lefedte, miközben azon gondolkodott, hogy talán az elektromos tűzhely terheli túl a generátort.

Az asztalnál vágott magának két szelet kenyeret és töltött egy pohár paradicsomlevet. Leült, és a piros kismutatót kezdte figyelni, amint lassacskán előrearszolt az óra számlapja előtt. A rohadékok nemsokára itt lesznek.

Miután felhajtotta a paradicsomlevet, a bejárati ajtóhoz ment, és kilépett a teraszra, majd a pázsiton keresztül a járdáig folytatta az útját.

Az ég egyre sötétebb lett, és a levegő is hűlni kezdett. Végignézett a Cimarron Streeten, szőke haját borzolta a szél. Ez volt a gond az ilyen borongós napokkal. Egyszerűen nem lehetett tudni, mikor jönnek.

Végül is mindegy, még mindig jobbak voltak, mint azok az istenverte porviharok. Megvonta a vállát, és elindult visszafelé a pázsiton, be a házba. Bezárta maga mögött az ajtót, és helyére csúsztotta a vaskos reteszt. Visszament a konyhába, megnézte a bárányt, és kiapcsolta a főzőlapot a zöldbab alatt.

Éppen az ételt pakolta a tányéjára, amikor egy pillanatra megremevedett, és villámgyorsan az órára pillantott. Ma hat huszonötökor jött el az idő. Ben Cortman kiáltott fel odakint.

– Gyere ki, Neville!

Robert Neville egy sóhajtással leült, és nekilátott a vacsorának.

A nappaliban ült, olvasni próbált. A kis bársekrénynél készített magának egy whiskyt szódával, és most egyik kezével a hideg poharat szorította, miközben a fiziológiáról szóló szöveget böngészte. A folyosó ajtaján túl álló hangszóróból Schönberg zenéje szólt hangosan.

Csakhogy nem elég hangosan. Így is hallotta őket odakintről, a mormogásukat, a járkálásukat, a kiáltásaikat, a hörgésüket, azt, ahogy egymással verekedtek. Időről időre egy kődarab vagy téglakoppant a ház falán. Néha egy kutya ugatott.

És mind ugyanazért jöttek.

Robert Neville egy pillanatra lehunyta a szemét, és összeszorította a száját. Aztán felnézett, és rágyújtott egy újabb cigarettára, a füstöt mélyen tüdejébe szívta.

Jó lett volna, ha talált volna rá időt, hogy hangszigetelje a házat. Nem lenne olyan rossz, ha nem kéne hallgatnia őket. Még öt hónap után is az idegeire mentek.

Egyetlen pillantást sem vetett rájuk többé. Eleinte fűrt egy lyukat a bejárati ajtón, és azon keresztül leste őket. Nemsokára azonban a nők észrevették, és mindenféle gyalázatos pozitívákat vettek fel, hogy előcsalogassák. Ezt pedig nem akarta látni.

Letette a könyvet, és üres tekintettel meredt a szőnyegre, miközben a háttérben a *Verlärte Nacht* szólt a hangszórókból. Tudta, hogy ha bedugaszolná a fülét, nem kéne hallgatnia őket, azzal viszont a zenét is kizárta volna, és semmi esetre sem akarta úgy érezni, hogy burokba szorítják.

Megint becsukta a szemét. A nők miatt volt olyan nehéz, gondolta, a nők miatt, akik buja bábuk módjára pózoltak éjszakánként, hátha meglátja őket, és úgy dönt, hogy előjön.

Egész testében megrázkódott. Minden este ugyanolyan volt. Olvasott és zenét hallgatott. Aztán elkezdett gondolkodni a ház hangszigetelésén, aztán meg a nőkön járt az esze.

Mélyen a testében megint borzasztó forróság támadt, és olyan erővel szorította össze a száját, hogy ajkai elfehéredtek. Jól ismerte az érzést, és borzasztó dühös volt magára, amiért nem tudott uralkodni rajta. Egyre csak erősebb és erősebb lett, amíg Neville már nem tudott tovább egy helyben ülni. Akkor felállt, és fel-alá kezdett

járkálni, öklét az oldalához szorítva, de úgy, hogy az összes vér kiszaladt belőle. Talán összerakja a kivetítőt, vagy eszik valamit, vagy leissza magát, vagy olyan hangosra tekeri a zenét, hogy belefájdul a füle. Valamit muszáj volt csinálnia, amikor nem bírta tovább.

Érezte, hogy a hasizmai összeszorulnak, mint a feszülő rugók. Felvette a könyvet, és olvasni próbált, ajkai hangtalanul, lassan, fájdalmasan formálták a szavakat.

Pillanatokkal később a könyv mégis megint az ölében feküdt. A szemben álló könyvszekrényre pillantott. Akármennyi tudást is halmoztak fel azokban a könyvekben, semmi sem tudta kioltani a benne izzó tüzet; akárhány szót is írtak össze az évszázadok alatt, a hús szótlán, ostoba vágyakozásának nem vethettek véget.

A felismeréstől hányingere támadt. Sértés volt ez a férfiakra nézve. Igaz, a természettől fakadt a készletés, de többé mégsem elégíthette ki. Nem az ő választása volt a cölibátus, de együtt kell élnie vele. Van eszed, nem? – kérdezte magától. – Hát akkor *használd!*

Kinyúlt, és még hangosabbra csavarta a zenét, aztán kényszerítette magát, hogy egy egész oldalt egy szuszra elolvasson. A véresejtekről olvasott, amelyeknek hártványon kellett áthatolniuk, a nyirokról, amely a salakanyagot hordta a nyirokmirigyek által elzárt csatornában, aztán meg a nyiroksejtekről és a falósejtekről.

„...hogy aztán a bal váll környékén, a mellkas közelében a vérkeringésben részvevő egyik nagy érbe ürítsék.”

A könyv hangos puffanással csukódott be.

Miért nem hagyták békén? Tényleg azt gondolták, hogy *mind* megkaphatják? Olyan ostobák voltak, hogy valóban azt hitték? Miért jöttek ide minden este? Öt hónap után már rég feladhatták volna, és próbálkozhattak volna máshol.

A bárshakevényhez lépett, és kevert magának még egy italt. Ahogy megint a fotel felé fordult, hallotta, amint kövek zörgetik meg a tetőt, majd puffanva érnek földet a bokrokban a ház mellett. Közben Ben Cortman kiabált, ahogy mindig.

– Gyere ki, Neville!

Egy nap elkapom azt a rohadékot, gondolta, miközben nagyot húzott a keserű italból. Egy nap karót verek abba az átkozott mellkasába. Csinálok neki egy egy láb hosszút, különlegeset, szalagokkal. Rohadék.

Holnap. Holnap hangszigeteli a házat. Ökölbe szorította a kezét, hogy ujjpercei elfehéredtek. Gyűlölt azokra a nőkre gondolni. Ha nem hallja őket, talán majd nem gondol rájuk. Holnap. Holnap.

A zene véget ért, úgyhogy levette a csupasz lemezekből áll stócot a lemeztálcáról, és visszatette mindegyiket a kartonjába. Most még tisztábban hallotta őket odakintről. Az első új lemezért nyúlt, ami a keze ügyébe került, feltette a lemeztálcára, és a maximumra csavarta a hangerőt.

A pestis éve, Roger Leietől, töltötte meg a fülét. Nyöszörögtek, visítottak a hegedűk, dobok püfögtek a haldokló szív verésének ritmusára, a fuvolák furcsa, dallamtalan melódiákat játszottak.

Ahogy egyre gyűlt benne a harag, felkapta a lemezt, és összetörte a jobb térdén. Már rég el akarta pusztítani. Mervé lábakkal a konyhába sétált, és a lemez darabjait a kukába vágta. Aztán csak állt ott a sötétben, szemét szorosan bezárta, fogait összeszorította, kezét a fülére tapasztotta. Hagyjatok békén, hagyjatok békén, *hagyjatok békén!*

Semmi értelme, éjszaka nem lehetett legyőzni őket. Semmi értelme nem lett volna megpróbálni: ilyenkor jött el az ő idejük. Butaság volt kikelni ellenük. Talán meg kéne néznie egy filmet? Nem, nem volt kedve összeszerelni a kivetítőt. Inkább lefekszik, és dugókat tesz a fülébe. Végül úgyis minden éjszaka ez lett belőle.

Gyorsan, anélkül, hogy bármire is gondolt volna, besietett a hálószobába és levetkőzött. Felvette a pizsamaalsóját, és átment a fürdőszobába. Sosem viselt pizsamafelsőt; még Panamában szokta meg így a háború alatt.

Miközben mosakodott, a tükörben széles mellkasára pillantott, a mellbimbója körül kavargó és a közepén függőleges csíkot húzó sötét szőrszálakra. Megnézte a díszes keresztet, amit egy részeg panamai éjszakán tetováltatott magára. Mekkora hülye voltam én akkor! – gondolta. Nos, talán az a kereszt mentette meg az életét.

Alaposan megmosta a fogát, és fogselymet is használt. Igyekezett vigyázni a fogaira, hiszen most ő volt a saját fogorvosa. Volt, amivel nem kellett többé törődnie, de az egészsége nem tartozott ezek közé a dolgok közé. Akkor miért döntöd magadba folyton az alkoholt? Miért nem fogod be a pofád? – gondolta.

Végigjárta a házat, és lekapcsolta a lámpákat. Pár percig a festményt nézegette, és igyekezett elhinni, hogy valóban az óceánt látja.

De hogyan is hihette volna a kopogás meg kaparászás közepette, az éjszakai üvöltések, hörgések, kiáltások közepette?

Lekapcsolta a lámpát a nappaliban, és bement a hálósobába.

Undorodva hördült föl, amikor meglátta, hogy az ágyat fűrészporszór borítja. Gyors csuklómozdulatokkal lesöpörte, és arra gondolt, hogy talán építenie kéne egy válaszfalat a szoba alvó és műhely része közé. Meg kéne csinálni ezt, meg kéne csinálni azt, gondolta. Annyi istenverte dolgot meg kéne csinálnia, így sosem foglalkozhat a valódi problémával.

A fülébe nyomta a dugókat, és hirtelen körülölelte a csend. Lekapcsolta a lámpát, és bemászott a takaró alá. Az óra világító számlapjára nézett, és megállapította, hogy alig múlt tíz óra. Nem is baj, gondolta. Így legalább korán kezdek majd.

Csak feküdt az ágyon, mélyeket lélegzett, és abban reménykedett, hogy hamar elalszik. De a csend igazából nem segített. Még mindig látta őket odakint, a fehér arcú férfiakat, amint járkálnak a ház körül, és szüntelenül keresik a módját, hogyan juthatnának be. Néhányan valószínűleg csak lekuporodtak, mint a kutyák, és világító szemekkel figyelték a házat, foguk lassan, csikorogva őrlődött; előre-hátra, előre-hátra.

A nők pedig...

Muszáj már megint rájuk gondolnia? Átkozódva fordult a hátsára, és a forró párnába nyomta az arcát. Feküdt tovább, lihegve lélegzett, teste finoman vonaglott a lepedőn. Jöjjön már a reggel! Gondolataiban ugyanazok a szavak visszhangoztak, mint minden este. Édes Istenem, jöjjön már a reggel!

Virginiáról álmódott, fel-felkiáltott álmában, ujjai mint gyilkos karmok markolták a lepedőt.

MÁSODIK FEJEZET

A vekker öt harminckor szólalt meg. Robert Neville zsibbadt karral nyúlt ki, és nyomta le a gombot a hajnali félhomályban.

Cigarettaért nyúlt, meggyújtotta, aztán felült. Pár perc múlva felkelt, átsétált a sötét nappaliba, és kinyitotta a kémlelőnyílást az ajtón.

Odakint a pázsiton a sötét alakok olyanok voltak, mint az őrt álló néma katonák. Amint elkezdte figyelni őket, némelyik távolodni kezdett tőle, ő pedig hallotta, amint elégedetlenkedve mormognak maguk között. Véget ért egy újabb éjszaka.

Visszament a hálószobába, felkapcsolta a villanyt és felöltözött. Az ingét húzta fel éppen, amikor meghallotta Ben Cortman kiáltását.
– Gyere ki, Neville!

Ez volt minden. Aztán mind elmentek, és ő tudta, hogy gyengébbek, mint akkor voltak, amikor jöttek. Hacsak nem támadtak meg valakit a sajátjaik közül. Gyakran megtették. Nem kötöttek egymással szövetséget. Csakis a szükségleteik irányították őket.

Miután felöltözött, Neville hangos horkantással ült le az ágyára, hogy egy papírra lejegyezze napi teendőinek listáját:

Eszterga a Searsből

Víz

Ellenőrizni a generátort

Tiplizés (?)

Szokásos

Kapkodva reggelizett; egy pohár narancslevet, egy szelet pirítóst, két csésze kávé. Gyorsan végzett, bár nem bánta volna, ha van türelme ráérősen enni.

Reggeli után a papírtányért és a csészét a szemetesbe dobta, aztán megmosta a fogát. Legalább egy jó szokásom van, vigasztalta magát.

Amint kilépett a házból, az első dolga az volt, hogy felnézett az égre. Tiszta volt, sehol egy felhő. Ma elmehet. Jó.

Ahogy átment a verandán, szerteszéjjel rúgta a tükör szilánkjait. Ez a vacak meg eltört, ahogy előre sejtettem, gondolta. Majd később feltakarítja.

Az egyik test a járdán feküdt kiterítve; a másik félig lógott ki a bokrok alól. Mindegyik nő volt. Majdnem mindig nők voltak.

Kinyitotta a garázsajtót, és a Willys kombival kitolatott a csipős reggeli levegőre. Aztán kiszállt, és kinyitotta a csomagtér ajtaját. Erős kesztyűt vett fel, és odament a járdán fekvő nőhöz.

Nappal egyáltalán semmi vonzó nem volt bennük, gondolta, miközben átvonszolta őket a pázsiton, hogy aztán feldobja őket az előkészített vászonra. Egyetlen csepp sem maradt bennük; mind a két nőnek olyan színe volt, mint a partra vetett halnak. Becsukta az ajtót, és beakasztotta a kampót.

Körbejárt a pázsiton, és egy vászonzsákba gyűjtötte a szerteszét heverő köveket meg téglákat. Bedobta a zsákot a kocsiba, és levette a kesztyűjét. Bement a házba, megmosta a kezét, és becsomagolta az ebédjét; két szendvicset, néhány kekszet és egy termosz forró kávé.

Amikor ezzel megvolt, bement a hálósobába a zsákba gyűjtött karókért. A zsákot átvette a vállán, és felcsatolta az övet, amelyen a fakalapácsa lógott. Aztán kiment a házból, és kulcsra zárta maga mögött az ajtót.

Ma délelőtt nem áll neki Ben Cortmant keresni; túl sok más dolga van. Egy pillanatra eszébe jutott a ház hangszigetelése, amire előző este szánta el magát. Hát a pokolba vele, gondolta. Holnap megcsinálom, vagy valamelyik borús napon.

Beszállt az autóba, és ránézett a listájára. „Eszterga a Searsból”; így kezdődött. Csak miután megszabadult a hulláktól, persze.

Beindította a kocsit, gyorsan kitolatott az utcára, és a Compton Boulevard felé indult. Ott jobbra fordult és keletnek tartott. Mindkét oldalon csendes házak sorakoztak, a járdaszegélyek mentén pedig ott parkoltak az autók üresen és holtan.

Robert Neville tekintete egy pillanatra a benzinmutatóra tévedt. A tank még vagy félig volt, de azért akár meg is állhat a Western Avenue-nál, hogy megtöltse. Semmi értelme nem lett volna a garázsban tárolt benzint használni, amíg nem volt muszáj.

Bekanyarodott a csendes kúthoz, és fékezett. Kerített egy hordó benzint, és átszivattyúzta a tankba, amíg a borostyánsárga folyadék túl nem csordult és a betonra nem ömlött.

Ellenőrizte az olajat, az akkumulátorfolyadékot és a gumikat. Mindent rendben talált. Általában így történt, mivel különösen vigyázott az autóra. Ha csak egyszer is lerobbant volna, és nem juthatott volna vissza a házba napnyugtáig...

Nos, semmi értelme nem lett volna emiatt akárcsak aggódni is. Ha megtörténik, mindennek vége lesz.

Továbbindult a Compton Boulevard-on a magas olajtornyok mellett, át Comptonon, végig a néma utcákon. Egyetlen lelket sem látott sehol.

De Robert Neville tudta, hogy ott vannak.

A tűz mindig égett. Ahogy az autó közelebb ért, felhúzta a kesztyűjét meg a gázálarcot, és a műanyag lencséken keresztül figyelte a föld fölött lebegő kormos füstfátylat. Az egész mezőből egyetlen hatalmas gödröt ástak; ez 1975 júniusában történt.

Neville megállította az autót, és kiugrott. Szeretett volna minél előbb túllenni rajta. Félrelökte a kampót, lerántotta a hátsó ajtót, majd kihúzta az egyik testet, és a gödör pereméhez vonszolta. Amikor odaért vele, a talpára állította, és taszított rajta egyet.

A test eldőlt, és végiggördült a meredek falon, amíg meg nem állapodott a nagy kupac izzó hamu tetején, odalent.

Robert Neville zihálva vette a levegőt, miközben visszasietett a kombihoz. Amikor itt járt, mindig úgy érezte, mintha fojtogatnák, hiába vette fel a gázálarcot.

A másik testet is a gödör széléhez vitte, aztán a tűzbe lökte. Miután a zsákba gyűjtött köveket is utána dobta, visszasietett a kocsinhoz, és elhajtott.

Fél mérföldnyire járt, amikor levette a gázálarcot meg a kesztyűket, és hátradobta őket. Kítátotta a száját, és mélyeket lélegzett a friss levegőből. Elővette az üveget a kesztyűtartóból, és hosszan ivott a torkát égető whiskyből. Aztán rágyújtott egy cigarettára, és mélyen leszívta a füstöt. Néha hosszú heteken keresztül nap mint nap el kellett mennie a gödörhöz, mégis minden egyes alkalommal belebetegedett.

Valahol odalent ott volt Kathy.

Inglewood felé megállt egy boltnál, hogy palackozott vizet szerezzen. Ahogy belépett a csendes üzletbe, rothadó étel szaga töltötte meg az orrát. Fogott egy bevásárlókocsit, és gyorsan fel-alá tolt a néma, porlepte sorokon. A pusztulás súlyos szagától nem szabadulhatott; a fogát csikorgatta, és a száján vette a levegőt.

A vizespalackokra hátul akadt rá, de talált egy ajtót is, amelyik egy lépcsőházra nyílt. Miután az összes palackot felpakolta a kocsira, felment a lépcsőn. Az üzlet tulajdonosa odafent lehet, kezdheti akár vele is.

Ketten voltak. A nappaliban a kanapén egy harminc év körüli nő feküdt vörös háziköntösben. A mellkasa lassan emelkedett és süllyedt fektében, szemei csukva voltak, kezeit összefonta a hasán.

Robert Neville a karókért és a fakalapácsért nyúlt. Mindig nehéz volt, ha éltek; főleg a nőekkel. Megint érezte az izmait görcsbe rántó ostoba késztetést. Leküzdötte. Nem volt értelme, egyetlen ésszerű érv sem szólt mellette.

A nő nem adott ki hangot, csak egyetlenegyszer hörögve, mélyen beszívta a levegőt. Ahogy Neville a hálószoba felé indult, vízcsobogásra emlékeztető hangot hallott. Mégis, mi mást tehetnék? – kérdezte magától; még mindig nem volt róla meggyőződve, hogy helyesen cselekszik.

Megállt a hálószoba ajtajában, lenézett a kis ágyra az ablaknál, fel-alá mozgott az ádámcsutkája, a levegő reszketett a tüdejében. Aztán az ágy mellé lépett, és lenézett a lányra.

Miért látom mindegyikben Kathyt? – gondolta, ahogy remegő kézzel előhúzott még egy karót.

Miközben lassan Sears felé hajtott, igyekezett elterelni a gondolatait, és inkább azon törte a fejét, vajon miért csak a fából készült karók működnek.

Felvont szemöldökkel haladt tovább az üres sugárúton, nem hallott más hangot, csak saját autója motorjának halk dörmögését. Hihetetlennek tűnt, hogy csak öt hónap után kezdett ezen gondolkodni.

Erről az eszébe jutott még egy kérdés. Hogyan lehetséges, hogy mindig sikerült eltalálnia a szívet? Csak a szív volt jó; dr. Busch megmondta. Viszont ő, Neville, egyáltalán nem ismerte az anatómiát.

Barázdák ültek ki a homlokára. Bosszantotta, hogy annyiszor végigcsinálta ezt a szörnyű procedúrát, és egyetlenegyszer sem jutott eszébe kérdéseket feltenni.

Megrázta a fejét. Nem, alaposan át kell gondolnom, mondta magának. Össze kell gyűjtenem a kérdéseket, mielőtt megpróbálok válaszolni rájuk. Mindent jól kell csinálnom, tudományos módszerrel.

Igen, igen, igen – gondolta –, az öreg Fritz szelleme. Fritznek hívták az apját. Neville gyűlölte Fritzet, és körömszakadtáig küzdött ellene, hogy az ő logikán meg mechanikus gondolkodáson alapuló világnézetét a magáévá tegye. Apja úgy halt meg, hogy a végsőkig tagadta a vámpírokat.

A Searsben megszerezte az esztergát, berakta a kocsiba, aztán átkutatta a boltot.

Öten voltak az alagsorban, különböző árnyékos helyeken bujkáltak. Az egyikre Neville az üveges tetejű fagyasztóban akadt rá. Amikor meglátta, ahogy ott fekszik zománcozott tetejű koporsójában, nevetnie kellett. Mulatságosnak találta ezt a bűvőhelyet.

Később az jutott eszébe, hogy milyen humortalan az a világ, ahol ilyesmit szórakoztatónak találhat.

Két óra körül leállította az autót, és megette az ebédjét. Mintha mindennek fokhagymaíze lett volna.

Emiatt aztán azon kezdett el gondolkodni, milyen hatással van rájuk a fokhagyma. Nyilván a szag tartotta távol őket, de miért?

Különös volt minden velük kapcsolatban: az, ahogy nappal az épületekben maradtak, ahogy kerülték a fokhagymát, ahogy a karó végzett velük, ahogy állítólag félték a kereszttől, ahogy állítólag rettegték a tükröktől.

Itt van például az utolsó. A legenda szerint nem látszódtak a tükörben, de ő tudta, hogy ez nincs így. Mint ahogy az a hiedelem sem volt igaz, hogy denevérré változnak. Az ilyen babonákkal a logika és némi megfigyelőképesség könnyen leszámolt. Hasonlóan ostoba dolog lett volna azt hinni, hogy át tudnak alakulni farkassá. Kétségtelen, hogy voltak vámpírkutyák; látta és hallotta őket éjszaka-ként a ház körül. De azok csak kutyák voltak.

Robert Neville hirtelen összeszorította a száját. Felejtse el, mondta magának; még nem állsz készen. Eljön az idő, amikor elbíbelődik a részletkérdésekkel, de ez az idő még nem jött el. Egyelőre épp elég aggódnivalója volt így is.

Ebéd után házról házra járt, és elhasználta az összes karóját. Negyvenhét karója volt.

HARMADIK FEJEZET

„A vámpír ereje abban rejlik, hogy senki sem hisz benne.”

Köszönöm, dr. Van Helsing, gondolta, és letette a Drakulát. Csak ült, bambán meredt a könyvszekrényre, és Brahms második zongoraconcertóját hallgatta, kezében whisky tisztán, szájában cigaretta.

Igaz volt. A könyvben hemzsegetek a babonák és a szappanoperákba való klisék, ez a mondat azonban igaz volt; senki sem hitt bennük, és hogyan harcolhattak volna olyasmi ellen, amiben még csak nem is hittek?

Ez volt a helyzet. Valami sötét, éjszakai lény mászott elő a középorkból. Valami, amit nem lehetett komolyan venni, amit nem lehetett elhinni, valami, aminek a ponyvaregények lapjain volt a kijelölt helye. A vámpírok nem voltak többek Summer idilljeinél vagy Stoker melodrámainál, legfeljebb egy kurta bejegyzésre lehetek méltók a Britannicában, lehetek gabona a ponyvaírók malmában vagy nyersanyag a B-filmgyárakban. Századról századra tovább élő, alaptalan legenda voltak.

Nos, mégis léteztek.

Kortyolt egyet a whiskyből, és csukott szemmel hagyta, hogy a hideg ital végigcsiklandozza a torkát és felmelegítse a gyomrát. Igaz, gondolta, de soha senkinek nem adatott meg az esély, hogy ezt megtudja. Ó, tudták, hogy volt valami, de az nem lehetett – *az* nem. *Azt* csak kitalálták, *az* csak babona volt, nem is létezett semmi *ahhoz* hasonló.

És, mielőtt a tudomány utolérte volna a legendát, a legenda lenyelte a tudományt minden mással együtt.

Aznap nem talált megfelelő léceket. Nem ellenőrizte a generátort. Nem takarította fel a tükör darabjait. Nem vacsorázott; elment az étvágya. Nem volt nagy ügy. Legtöbbször elment. Képtelen volt megtenni mindazt, amit délután megtett, aztán hazamenni, és jól bevacsorázni. Még öt hónap után is.

Az aznap délutáni tizenegy – nem, tizenkét – gyerekre gondolt, és két kortyra lenyelte az italát.

Hunyorított, és a szoba reszketni kezdett előtte. Kezdesz benyomni, apám, mondta magának. És akkor mi van? – vágott vissza. Kinek lenne jobb oka rá?

Messzire hajította a könyvet. Távozzatok, Van Helsing és Mina és Jonathan és véres szemű gróf és mindenki más! Mennyi kitáláció, mennyi túllihegett handabanda erről a nagyon is komoly dologról!

Hörgésszerű köhögés tört fel a torkából. Odakint Ben Cortman kiáltotta, hogy jöjjön elő. Benny – gondolta. – Amint fölveszem a szmokingomat.

Megrázkódott, és a fogát csikorgatta. Rögtön jövök. Nos, miért ne? Miért ne menne ki? Úgy biztosan megszabadulna tőlük.

Közéjük tartozna.

Mosolyogva állapította meg, milyen egyszerű lenne, aztán talpra kászálódott, és a bár szekrényhez botorkált. Miért ne? Gondolatai száguldottak tovább. Miért bonyolítja így az egészséget, amikor egyszerűen ki kéne löknie az ajtót, megtennie néhány lépést, és mindennek vége lenne?

Ha az élete múltott volna rajta, sem tudta volna megmondani. Akadt rá persze egy halvány esély, hogy máshol is éltek hozzá hasonlók, akik igyekeztek kirtartani, remélve, hogy egy nap megint a maguk fajtájával lehetnek együtt. De hogyan találhatná meg őket, ha egynapi autóútnál messzebb laktak tőle?

Megvonta a vállát, és töltött még whiskyt a pohárba; a koktéلكeverőt hónapok óta nem használta. A fohagyma az ablakon, a háló az üvegházon, a testek elégetése, a kövek eltüntetése arra jó volt, hogy ha leheletnyivel is, de kevesebben voltak. Miért csapná be magát? Sosem talál senki mást.

Teste nehéz puffanással zuhant a fotelba. Itt vagyunk, gyerekek, ülünk, mint bolha a szőnyegen, büszkén, körülöttünk egy századnyi vérszívó, akik nem is vágynak másra, csak hogy ihassanak a tölgyfahordóban érlelt, százszázalékos hemoglobinnal. Igyál egyet, ember, ezt most tényleg én fizetem.

Arcára kiült a nyers, szabadjára engedett gyűlölet. *Rohadékok!* Megöllek benneteket mind, anyaszomorító, mielőtt feladom. Jobb keze görcsbe rándult, és a pohár csörömpölve tört szilánkokra a szorításában.

Bambán bámulta a szilánkokat a padlón, a még mindig a kezében lévő cikcakkos üvegdarabot, a tenyeréről csöpögő, whiskyvel hígított vért.

Bezegg ők biztos kérnének belőle, gondolta. Dühödten pattant föl, és majdnem kinyitotta az ajtót, hogy meglengethesse előttük a kezét, és hallja az üvöltésüket.

Aztán becsukta a szemét, és egész testében megremegett. Szedd össze magad, haver, gondolta. Nyomás, kösd be azt a francos kezdet!

Betántorgott a fürdőszobába, és gondosan lemosta a kezét, mielőtt sziszegve jódot kent volna a felhasított húsba. Aztán ügyetlenül bekötötte a sebet, széles mellkasa szaggatottan emelkedett és süllyedt, homlokáról izzadságcseppek hullottak. Rá kell gyűjtanom, gondolta.

A nappaliban Brahmsot Bernsteinre cserélte, aztán elővett egy cigarettát. Mit fogok csinálni, ha egyszer elfognak a koporsószőgek? – elmélkedett a cigaretta kanyargó, kék füstjét figyelve. Nos, erre nem volt sok esély. Lehetett vagy ezer karton Kathy szekrényében.

Összeszorította a fogát. A *kamrában* lévő szekrényben, a *kamrában*, a *kamrában*.

Kathy szobája.

Üres tekintettel bámulta a festményt, fülében pulzált az *Age of Anxiety*. A nyugtalanság kora, merengett. És még azt hitted, te vagy nyugtalan, Lenny fiú. Lenny és Benny. Találkoznotok kéne. Zeneszerző, bemutatom a hullát. Mami, ha nagy leszek, vámpír szeretnék lenni, mint a Papi. De, drágaságom, hát persze, hogy az leszel.

A whisky bugyogva érkezett a pohárba. A fájdalom egy pillanatra eltorzította Neville arcát, és áttette az üveget a bal kezébe.

Leült, és kortyolt egyet. Hadd tompuljon csak el a józanság csorba pengéje, gondolta. Hadd legyen oda a tisztánlátás kényes egyensúlya, de ízibe! Gyűlölöm őket!

A szoba fokozatosan mozgásba lendült és tekeregni meg hullámozni kezdett a fotel körül. Szeme elé barátságos, a peremein gomolygó köd telepedett. A pohárra, aztán a lemezjátszóra nézett. Hagyta, hadd billegjen a feje jobbra-balra. Odakint azok ólálkodtak, mormogtak, vártak.

Szegény vámpírok, gondolta, szegény kis nyomoroncok, itt tipegnek a házam körül, és olyan szomjasak, olyan magányosak!

Egy ötlet. Felemelte a mutatóujját, remegett a szeme előtt.

Barátaim, azért jöttem el hozzátok, hogy a vámpírokról beszéljünk; ha valaha létezett olyan, hogy kisebbség, hát ők azok; és kisebbségek bizony léteznek.

De a lényegre: felvázolom dolgozatom alaptételét, és ez volna a szóban forgó dolgozat: Előítélet a vámpírokkal szemben.

A kisebbségekkel kapcsolatos előítéletek kulcsa a következő: gyűlölik őket, mert félnek tőlük. Ekképp...

Készített magának egy újabb italt. Nagy adagot.

Egykor, a sötétség korában meg a középkorban, hogy szabatosak legyünk, a vámpírnak nagy volt a hatalma, az emberek rettenetesen féltek tőle. Kiátkozták, és most is ki vanátkozva. A társadalom ész nélkül gyűlöli.

De vajon szörnyűsebbek-e az ő szükségletei, mint bármelyik más állatéi vagy az emberéi? Felháborítóbbak-e a tettei, mint azé a szülőé, aki kiöli a lelket gyermekéből? A vámpírnak talán gyorsabb a szívverése és lebeg a haja. De rosszabb-e, mint az a szülő, aki neurotikus gyereket adott a társadalomnak, akiből politikus lett? Rosszabb-e, mint a gyáros, aki borzalmak alapjait vetette meg a pénzzel, amit keresett, amikor bombákat és fegyvereket adott öngyilkosságra is hajlandó nacionalisták kezébe? Rosszabb-e, mint a pálinkafőző, aki hamisított gabonafőzetet készített, hogy tovább tompítsa az agyát azoknak, akik józanul képtelenek lettek volna a haladó gondolkodásra? (Nem, ezért a rágalomért bocsánatot kérek; nem bántom az italt, ami éltet.) Rosszabb-e akkor, mint a kiadó, aki kéjvággyal és bosszúvággyal töltött meg végtelen polcokat? Tényleg, nézz hát magadba, drágaságom – annyira rossz a vámpír?

Nem tesz mást, csak vért iszik.

Miért hát ez a kellemetlen előítélet, miért az örült elfogultság? Miért nem élhet a vámpír ott, ahol akar? Miért kell búvóhelyeket keresnie, ahol senki nem találhatja meg? Miért akarod elpusztítani? Á, értem, riadt állattá változtattad azt a naiv szerencsétlent. Nem áll mögötte senki, nem tanítatják, nem szavazhat a választásokon.

Nem csoda, ha éjszakai életre adja a fejét, és úgy kezd viselkedni, mint egy ragadozó.

Robert Neville ingerülten horkantott fel. Persze, persze, gondolta, de hagynád, hogy feleségül vegye a húgodat?

Megvonta a vállát. Megfogtál, haver, ezzel megfogtál.

A zene véget ért. A tű ide-oda szánkázott a fekete barázdákban. Neville csak ült, és érezte, ahogy a hideg felkúszik a lábán. Ezért volt baj, hogy túl sokat ivott. Érzéketlenné vált a részegség áldásaira. Nem talált többé vigaszt az italban. Elájult, mielőtt boldog lehetett volna. A szoba máris kezdett megállapodni, a kintről jövő hangok lassan eljutottak a dobhártyájáig.

– Gyere ki, Neville!

Hangosat nyelt, és reszketve kifújta a levegőt. Gyere ki! Kint voltak a nők kigombolt ruhában vagy meztelenül, húsuk várta az érintését, ajkuk várta a...

A véretem, *a véretem!*

Figyelte, ahogy ökle, amely mintha valaki máshoz tartozott volna, elfehéredik, felemelkedik, hogy aztán lesújtson a combjára. A fájdalomtól hatalmas adagot szívott be a szoba áporodott levegőjéből. Fokhagyma. Mindenhol a fokhagyma szaga. A ruháiban, a bútorokban, az ételben, még az italában is. Mit szólnál egy fokhagymához szódával? – próbálkozott meg gondolatban egy tréfával.

Felpattant, és járkálni kezdett. Mit fogok most csinálni? Megint a szokásos? Megkíméllek a fáradozástól. Olvasás-ivás-a-ház-hangszigetelése – a nők. A nők, a kéjvagyó, vérszomjas, meztelen nők, amint buja testüket mutogatták előtte. Nem, buják mégsem voltak.

Reszketeg vinnyogás tört fel a tüdejéből a torkán keresztül. Az isten verje meg őket, hát mire vártak? Azt hitték, kijön, és a kezükbe adja magát?

Talán így lesz, talán így lesz. Azon kapta magát, hogy a retesz kapja le az ajtóról. Jövök, lányok, jövök! Most nyaljátok meg az ajkaitokat!

Odakint hallották, ahogy a retesz felemelkedik, és máris izgatott kiáltások harsantak az éjszakában.

Neville felváltva verte a falat két öklével, amíg meg nem repedt a vakolat, fel nem hasadt a bőre. Aztán állt, reszketett tehetetlenségében, fogai csattogtak.

Egy idő után elmúlt az érzés. Visszatette a helyére a reteszt, és a hálószobába ment. Lehuppant az ágyra, és hangos nyögéssel nyúlt végig rajta. Bal kezével egyetlennegyszer, erőtlenül a lepedőre csapott.

Ó, *Istenem*, gondolta, meddig még, meddig még?

NEGYEDIK FEJEZET

A vekker meg sem szólalt, mert elfelejtette beállítani. Mélyen, mozdulatlanul aludt, teste olyan volt, mint az öntöttvas. Amikor végül kinyitotta a szemét, tíz óra volt.

Mormogva tápáskodott fel, és vetette át lábát az ágy peremén. Feje azonnal lüktetni kezdett, mintha az agya megpróbált volna kitörni a koponyájából. Remek, gondolta, macskajaj. Más se hiányzott.

Hangos nyögéssel kászálódott talpra, és a fürdőszobába botorkált. Vízet fröcskölt az arcába és a feje tetejére. Nem használ, tiltakozott az agya, nem használ. Még mindig iszonyatosan érzem magam. Szakállas arca a tükörben beesettnék tűnt, legalább negyvenévesnek hatott. Drágám, mindenkit elbűvölsz így; a szavak semmitmondón lobbantak át a gondolatain, mint nedves lepedők a szélben.

Lassan kiment a nappaliba, és kinyitotta a bejárati ajtót. Ahogy meglátta a járdán heverő nőt, visszafojtott egy durva káromkodást. Minden izma megfeszült, de ettől annyira lüktetni kezdett a feje, hogy elengedte magát. Okádni fogok, gondolta.

Az ég sűrke volt és halott. Nagyszerű! – gondolta. Még egy nap ebben a bedesz-kázott patkánylyukban. Ingerülten csapta be az ajtót, de a dörrenés olyan élesen vágott a fejébe, hogy összerezzen és felnyűszített. Hallotta, amint odakint a tükör maradéka is leesik, és összetörik a terasz betonján. Ó, *nagyszerű!* Ajkai fehér, húsos csíkká feszültek.

A két csésze tűzforró feketekávéától csak még jobban kavargott a gyomra. Letette a csészét, és átment a nappaliba. A pokolba vele, gondolta, megint berúgok.

Az italtak azonban terpentiníze volt, úgyhogy keserű grimasszal a falhoz vágta a poharat, aztán figyelte, ahogy a folyadék lecsorog a szőnyegre. A fenébe, elfogynak a poharam. A gondolatra még

dühösebb lett, a levegő kínlódva küzdötte be magát az orrlükain keresztül, hogy aztán szaggatott hullámokban jöjjön ki újra.

Lerogyott a kanapéra, csak ült némán, és a fejét rázta. Semmi értelme; legyőzték, a fekete rohadékok legyőzték.

Megint ez a nyughatatlan érzés; mintha ő egyre nőne, a ház pedig zsugorodna közben, hogy egyetlen óriási robbanással kiköpje magából fával, vakolattal, téglákkal együtt. Felállt, és remegő kézzel az ajtóhoz sietett.

Megállt a pázsit közepén, teleszívta tüdejét a nyirkos reggeli levegővel; arcát elfordította a háztól, amit annyira gyűlölt. Gyűlölte a többi házat is, és gyűlölte a járdákat és a pázsitokat és mindent a Cimarron Streeten.

Gyűlt benne a feszültség. Tudta, hogy el kell mennie. Borús nap vagy nem, el kell mennie.

Bezárta az ajtót, kinyitotta a garázst, és felrángatta a vastag ajtót a zsanérokon. Nem is húzta le maga után. Úgyis mindjárt visszajövk. Csak rövid időre megyek el.

Sebesen tolatott ki a kocsifelhajtón, megpördült az autóval a Compton Boulevard irányába, és beletaposott a gázpedálba. Nem tudta, hová megy.

Hatvannal fordult be a sarkon, és még el sem ért a következő háztömbig, már százat mutatott az óra. Az autó megugrott, ő pedig továbbra is elmeredett lábbal nyomta tövig a pedált. Kezét mint-ha jégből faragták volna a kormányon, arca, mint egy szoboré. Száznegyvennel zúgott végig az élettelen, üres sugárúton, éktelenül dübörögve át a némaságon.

A természet tele van ilyen burjánzó szörnyűségekkel, gondolta, ahogy átvágott a temető pázsitján.

A fű olyan magas volt, hogy meghajlott a saját súlya alatt, és hangoosan roppant, ahányszor csak nehéz cipőjével rátaposott. Ezen kívül nem hallatszott más hang, csak a madarak most már semmitmondó csiripelése. Régen azt gondoltam, azért énekelnek, mert minden rendben van a világban, gondolta Robert Neville. Most már tudom, hogy tévedtem. Azért énekelnek, mert gyengeelméjük.

Hat mérföldet száguldott tövig nyomott gázpedállal, mielőtt rájött, hová tart. Különös volt, ahogy az agya és a teste titokban tartotta a tudata előtt. Végig csak annyi volt világos előtte, hogy hányingere van és depressziós és el kell tűnnie a háztól. Nem tudta, hogy Virginiát fogja meglátogatni.

De egyenesen idejött, milyen gyorsan csak tudott. Leparkolt a járdaszegély mellett, bejött a rozsdás kapun, és cipője most itt préselte a ropogós fűszálakat. Mikor is járt itt utoljára? Legalább egy hónapja. Jó lett volna, ha hoz virágokat, de hát csak akkor jött rá, hogy ide tart, amikor már majdnem a kapunál járt.

Összeszorította a száját, ahogy ismét hatalmába kerítette a régi bánat. Miért nem lehetett vele Kathy is? Miért engedelmeskedett vakon, miért hallgatott azokra a hülyékre, akik kitalálták az ostoba szabályaikat a járvány idején? Bárcsak ő is ott feketett volna az édesanyja mellett!

Ne kezd megint, parancsolta magának.

Közelebb ért a kriptához, de azonnal meg is torpant, amint észrevette, hogy a vasajtó kissé nyitva áll. Jaj ne, gondolta. Futni kezdett a nedves fűben. Ha megszerezték maguknak, felgyújtom az egész várost, esküdött meg magának. Istenemre mondom, porig égetek mindent, ha hozzányúltak.

Felrántotta az ajtót, az pedig üres, messze visszhangzó csattanással vágódott a márványfalnak. Tekintete máris a márványpadlót kereste, amelyen a lepecsételt koporsó nyugodott.

Egyre nőtt benne a feszültség; mély lélegzetet vett. Ott volt most is, érintetlenül.

Aztán, ahogy belépett, meglátta a kriptá sarkában összekuporodva heverő férfit.

Robert Neville dühödten kiáltással a testhez rohant, megragadta a férfi kabátját, végigrángatta a földön, és ingerülten kitalította a fűre. A test a hátára fordult, fehér arca most az ég felé meredt.

Robert Neville visszament a kriptába, mellkasa hevesen emelkedett és süllyedt. Aztán becsukta a szemét, és megállt, tenyerét a koporsó fedelén nyugtatva.

Itt vagyok, gondolta. Visszajöttem. Ne felejs el!

Kidobta a virágokat, amiket legutóbb hozott, majd eltakarította a leveleket, amelyeket a szél sodort be a nyitott ajtón.

Aztán leült a koporsó mellé, homlokát a hideg fémnek támasztotta.

A csend tartotta hideg, puha markában.

Ha most meghalhatnék, gondolta; békésen, puhán, egyetlen rezdülés vagy kiáltás nélkül, ha vele lehetnék. Ha hinni tudnám, hogy vele leszek.

Ujjai lassan megfeszültek, feje a mellkasára süllyedt.

Virginia. Vigyél el oda, ahol vagy.

Egy könnycsepp, kristálytisza, hullott mozdulatlan kezére...

Fogalma sem volt, mennyi időt töltött ott. Egy idő után azonban a legmélyebb szívfájdalom is alábbhagyott, még a legáthatóbb szomorúság is elvesztette az élet. Az önkínzó átká, gondolta, még a korbácshoz is hozzá lehet szokni.

Kihúzta magát és felállt. Még élek, gondolta, szíve céltalanul vert, erei kilátástalanul futottak testében, csontjai, izmai, szövetei mind éltek és tették a dolgukat, anélkül, hogy bármi értelme lett volna.

Egy pillanatilag még állt ott, lenézett a koporsóra, aztán sóhajtva elfordult és kiment. Az ajtót hangtalanul csukta be maga mögött, nem akarta megzavarni Virginia álmát.

A férfiről megfeledkezett. Most majdnem átesett rajta, elmormogott az orra alatt egy káromkodást, odébb lépett, majd továbbindult.

Aztán hirtelen sarkon fordult.

Mi ez? Hitetlenkedve nézett le a férfira. Halott volt; teljesen halott. De hogyan lehetséges? A változás villámgyorsan történt, a férfi mégis úgy nézett ki, és olyan büzt árasztott, mintha napok óta halott lett volna.

Fejében azonnal izgatott gondolatok kezdtek kavarni. Valami megölte a vámpírt; valami brutálisan hatékony. A szívéhez nem nyúltak, fokhagyma nem volt sehol, és mégis...

Úgy tűnt, erőfeszítés nélkül jutott el a válaszhoz. Hát persze – a napfény.

Azonnal markába ragadta az önvád. Öt hónapja tudta, hogy nappal nem jönnek elő, és soha nem vonta le a következtetést! Becsukta a szemét, elborzasztotta saját ostobasága.

A nap sugarai; az infravörös és az ibolyántúli. Így kellett, hogy legyen. De miért? A fenébe is, miért nem tudott semmit a napfény hatásáról az emberi szervezetre?

Újabb gondolat: ez a férfi az igazi vámpírok közül való volt; élőhalott. Vajon ugyanilyen hatással lenne a napfény azokra is, akik még éltek?

Hónapok óta először érezte magát ilyen izgatottnak. Rohanvást indult a kocsi felé.

Ahogy az ajtó becsapódott mögötte, arra gondolt, talán magával kéne vinnie a halott férfit. Talán a teste odavonozhat másokat is, talán megszállják a kriptát. Nem, a koporsó közelébe amúgy sem mennének. Fokhagymával volt lepecsételve. Aztán meg most már, hogy a férfi vére is halott volt... Gondolatai ismét elkalandoztak, ahogy megint új következtetésre jutott. A napsugarak a vérükkel csinálnak valamit!

Előfordulhatott tehát, hogy mindennek a vérhez volt köze? A fokhagymának, a keresztnek, a tükörnek, a karónak, a napfénynek, a földnek, amiben néhányan aludtak? Nem tudta elképzelni, hogyan, és mégis...

Sokat kell olvasnia, sok mindennek kell utánajárnia. Lehet, hogy éppen erre volt szüksége. Régóta tervezte, hogy utánanézz, de az utóbbi időben mintha megfeledkezett volna róla. Az új gondolat most megint felkeltette az érdeklődését.

Elindította az autót, végigszáguldott az utcán, majd befordult egy lakóövezetbe, és megállt a legelső háznál.

A bejárati ajtóhoz rohant, de zárva találta, és betörni sem tudta. Türelmetlenül mordult föl, és futva indult a szomszéd házhoz. Az ajtó nyitva volt, ő pedig a lesötétített nappalin keresztül a lépcsőhöz rohant, majd kettesével véve a szőnyeggel borított fokokat, felfelé indult.

A nőt a hálószobában találta. Habozás nélkül rántotta le róla a takarót, és ragadta meg a csuklójánál fogva. A nő felnyögött, ahogy teste a padlónak csapódott. Miközben kifelé vonszolta a folyosón, aztán tovább le a lépcsőn, Neville hallotta, amint apró torokhangokat hallat.

Amikor a nappali közepén jártak, a nő mozogni kezdett.

Ujjai megszorították Neville csuklóját, teste vonaglani és rángatózni kezdett a szőnyegen. A szemét még nem nyitotta ki, de levegő után kapkodott, motyogott, és tekeregve igyekezett kitépni magát a szorításából. Sötét körmei a húsába vágtak. Neville letépte magáról a nő kezét, és a hajánál fogva vonszolta tovább. Általában különös

érzés hasított belé, amikor rádöbbsent, bár valami oknál fogva megértenie soha nem sikerült, hogy ezek az emberek ugyanolyanok, mint ő. Most azonban magával ragadta a kísérletező kedv, és másra sem tudott gondolni.

Még így is összerázkódott azonban, amint meghallotta a halálra rémült nő kiáltását, miután odakint ledobta a járdára.

Tehetetlenül vonaglott a járdán, keze ökölbe szorult, aztán elernyedt, ajkán vörös foltok formálódtak.

Robert Neville feszülten figyelte, mi történik.

Nyelt egyet. Nem fog sokáig tartani ez az érzés, ez a közönyös brutalitás. Ajkába harapott, ahogy a nőt nézte. Jól van, szenved, szállt vitába önmagával, de közülük való, és örömmel megölne, ha megtehetné. Így kell ezt nézni, máshogy nem is lehet. Összeszorított fogakkal állt ott, és figyelte, hogyan hal meg a nő.

Pár perccel később már nem mozgott, nem is adott ki hangot, keze pedig mint fehér virág nyílt ki a betonon. Robert Neville leguggolt mellé, és megpróbálta kitapintani a szívverését. Nem érzett semmit. A hús máris hidegebb lett.

Halvány mosollyal egyenesedett fel. Tehát igaz volt. Nem volt szüksége karókra. Ennyi idő után végre jobb módszert talált.

Aztán elakadt a lélegzete. De honnan tudhatta, hogy a nő valóban halott? Hogyan tudhatta volna meg napnyugta előtt?

A gondolat új, nyughatatlan dühvel töltötte el.

Miért homályosította el minden egyes kérdés a korábbi válaszokat?

Ilyesmiken gondolkozott, miközben egy doboz paradicsomlevet ivott, amit a boltból szerzett, amelyik mögött megállt az autóval.

Honnan tudhatná meg? Nem lett volna túl jó ötlet ott maradni a nővel napnyugtáig.

Vidd haza magaddal, te hülye.

Ismét becsukta a szemét, és érezte, ahogy végigfut rajta az indulat. Ma valahogy nem jutottak eszébe a nyilvánvaló válaszok. Most mehet vissza megkeresni, pedig már abban sem volt biztos, hogyan talál oda ahhoz a házhoz.

Elindította a motort, kihajtott a parkolóból, és lenézett az órájára. Három óra. Rengeteg ideje van még, mielőtt jönnek. Finoman rálépett a gázra, és az autó gyorsabban haladt tovább.

Fél órájába telt, mire megint megtalálta a házat. A nő ugyanabban a testhelyzetben feküdt a járdán, ahol hagyta. Neville felvette a kesztyűjét, kinyitotta a csomagtér ajtaját, és elindult a nő felé. Menet közben megnézte magának az alakját. Ne, ne kezd már megint, az isten szerelmére!

Odavonszolta a nőt az autóhoz, és belökte. Becsukta az ajtót, és levette a kesztyűjét. A szeme elé emelte az óráját, és rápillantott. Három óra. Rengeteg ideje van még... A füléhez kapta az órát, szíve hirtelen majd kiugrott a helyéből.

Az óra megállt.

ÖTÖDIK FEJEZET

Remegő kézzel fordította el az indítókulcsot. Merev ujjakkal szorította a kormányt, ahogy szűken megfordult, és visszaindult Gardena felé.

Hogy lehetett ilyen bolond? Legalább egy óráig tartott, mire a temetőhöz ért. Órákat tölthetett el a kriptában. Aztán elment azért a nőért. Aztán az üzlet jött, megitta a paradicsomlevet, aztán megint vissza a nőhöz.

Hány óra lehetett?

Őrült! Jeges félelem áradt szét az ereiben, amikor arra gondolt, hogy ott fogják várni a háza előtt. Ó, Istenem, és még a garázsajtót is nyitva hagyta! A benzin, a felszerelés – *a generátor!*

Hangos nyögés szakadt fel a torkából, ahogy a padlóba taposta a gázpedált, és a kis kombi előrelendült. A kilométeróra mutatója megremegett, aztán egyenletes tempóban haladva fölfelé átlendült a százon, a száztízen, a százhuszon. Mi lesz, ha máris ott várnak rá? Hogyan juthat be akkor a házba?

Nyugalmat erőltetett magára. Nem hullhat most darabjaira; korábban kellett tartania magát. Be fog jutni. Ne aggódj, be fogsz jutni, mondta magának. Csakhogy fogalma sem volt róla, miként.

Egyik kezével idegesen a hajába túrt. Szépen vagyunk, mondhatom. Mindent megteszel, hogy életben maradhass valahogy, aztán egy nap egyszerűen nem érsz haza időben. Fogd már be! – torkollta le saját magát. Mégis, az életébe kerülhetett, hogy az előző este

elfelejtette felhúzni az óráját. Nem kell azzal vacakolnod, hogy megöled magad, gondolta, örömmel megteszik helyetted. Hirtelen rádöbent, hogy szinte legyengült az éhségtől.

A kevéske húskonzerv, amit a paradicsomlé mellé evett, aligha tölthette meg a hasát.

A csendes utcák egymás után suhantak el mellette, ő pedig jobbra-balra forgatta a fejét, várva, mikor jelennek meg a házak ajtajában. Mintha máris sötétedett volna, bár talán csak a képzelete játszott vele. Nem lehetett még olyan késő, nem lehetett.

Csikorgó gumikkal vette be a kanyart a Western és a Compton sarkán, amikor meglátta a férfit, amint kirohant az egyik házból, és kiabálva felé indult. Szívét jeges kéz markolta meg, ahogy a kiáltás ott remegett a levegőben az autó mögött.

Ennél gyorsabban már nem tudott hajtani. Ráadásul a képzelete elkezdte látomásokkal gyötörni, amint kidurran az egyik gumi, az autó megpördül, megugrik a járdaszegélyen, és nekirohan az egyik háznak. Az ajkai megremegtek, ő pedig keményen összeszorította őket. Keze zsibbadt a kormánykeréken.

A Cimarron sarkán le kellett lassítania. Szeme sarkából észrevett egy férfit, amint kirohott az egyik házból, és az autót kezdte üldözni.

Aztán, ahogy csikorgó gumikkal bevette a kanyart, elakadt a lélegzete.

Mind ott álltak a ház előtt, és vártak.

A tehetetlen rémület kiáltása töltötte meg a torkát. Nem akart meghalni. Talán gondolt rá, milyen lenne, talán még fontolóra is vette. De nem akart meghalni. Így nem.

Látta, amint a motor hangjára mind felé fordították fehér arcukat. Még többen rohantak ki a nyitott garázból, ő pedig csak a fogait csikorgatta reménytelen dühében. Milyen ostoba, esztelen halál!

Most már az úton rohantak az autó felé. És Robert Neville egyszerre tudta, hogy nem állhat meg. Rátaposott a gázpedálra, és a kocsit egy pillanattal később már közéjük is vágódott; hárman vágódtak azonnal félre, mint a bowlingbábuk. Érezte, ahogy az autó megrázkódik a becsapódó testektől. Fehér arcuk elsuhant az ablak előtt, visításuk jeges borzongással töltötte el.

Már mögötte voltak, és a visszapillantó tükörből látta, ahogyan üldözőbe veszik. Hirtelen egy terv fogant meg a fejében, lelassított,

még fékezett is, amíg csak ötvennel, aztán alig harminccal ment tovább.

Hátranézett, látta, amint közelednek, látta, amint a szürkésfehér arcok egyre közelebb kerülnek hozzá, sötét szemüket az autóra, őrá szegeznek.

Egyszerre megremegett a rémülettől, ahogy morgást hallott a közelből, és fejét odakapva Ben Cortman megszállott arcát pillantotta meg az autó mellett.

Ösztönösen lépett megint a gázpedálra, másik lába azonban lecsúszott a kuplungról, így az autó nyakficamító rándulással ugrott egyet, majd megállt.

Izzadság ütközött ki a homlokán, ahogy előrelendült, hogy megnyomja az indítógombot. Ben Cortman felé nyúlt az ablakon keresztül.

Hörögve lökte félre a hideg, fehér kezét.

– Neville, Neville!

Ben Cortman ismét benyúlt az ablakon, kezét mintha jégből faragták volna ki. Neville ismét félrelökte, majd reszketve nyomta meg az indítógombot. A háta mögül hallotta, amint az izgatottságtól visítva egyre közelebb jutnak a kocsihoz.

A motor köhögve kelt megint életre, ő pedig érezte, ahogy Ben Cortman hosszú körmei végigszántanak az arcán.

– Neville!

A fájdalomtól ökölbe szorult a keze, és Cortman arcába vágott. Cortman megtántorodott, és elterült a járdán, miközben a motor erőre kapott, az autó pedig meglódult, és egyre gyorsabban haladt. Egy másik így is odaért, és felugrott a kocsni hátljára. Vagy egy percig kitarzott, és Robert Neville látta hamuszerű arcából eszeveszetten világító szemeit a hátsó ablakon keresztül. Aztán a járdaszegély felé rántotta a kocsit, élesen megpördült, és lerázta a férfit. Az előrenyújtott karokkal végiggurult a pázsiton, és keményen a ház oldalának csapódott.

Robert Neville szíve most már olyan erősen kalapált, hogy attól félt, kiveri a mellkasa oldalát. Reszketve vette a levegőt, húsa zsidbadt volt és hideg. Érezte az arcán csordogáló vért, de nem fájt. Reszkető kézzel, kapkodva törölte le.

Közben a sarokhoz ért, és sebesen jobbra fordult. Felváltva pillantott a visszapillantó tükörbe és előre. Elment a következő sarokig, és megint jobbra kanyarodott. Mi lesz, ha átvágtak a kerteken, és elzárták az útját?

Egy kicsit lassított, amíg mint valami farkascsoroda, meg nem jelentek mögötte a sarkon. Aztán megint a gázra lépett. Ha mindannyian követték, ki kellett használnia a lehetőséget. Vajon rájöttek-e néhányan közülük, mivel próbálkozik?

Tövig nyomta a gázt, és a kocsit egyre gyorsabban száguldott a következő sarok felé. Nyolcvannal vette be a kanyart, és végigsöpört a rövid utcán a Cimarronig, ahol újra jobbra fordult.

Visszafojtotta a lélegzetét. Senki sem állt a háza előtt. Tehát maradt még esélye. A kocsit azért fel kellett áldoznia; arra nem maradt ideje, hogy bevigye a garázsba.

Lefékezett a járdaszegély mellett, és kilökte az ajtót. Ahogy megkerülte a kocsit, máris hallotta a kiáltásaikat a sarok felől.

Meg kellett próbálnia bezárni a garázst. Ha nyitva hagyja, tönkretethetik a generátort; eddig biztosan nem volt rá elég idejük. Lépteit a kocsifelhajtón dübörögtek a garázs felé.

– Neville!

Ahogy megtorpant, Cortman máris előugrott a garázs sötét árnyékából.

Cortman teste az övének vágódott, és majdnem hanyatt lökte. Érezte, ahogy a hideg, erőteljes kezek megragadják a torkát, a bűzös lehelet körbeöleli az arcát. Egymásba kapaszkodva tántorogtak vissza a járda felé, a fehér tépőfogak Robert Neville nyaka felé indultak.

Gyors mozdulattal felrántotta a jobb öklét, és érezte, amint telibe találja Cortman torkát; hallotta a bennakadó levegő hangját a légcsővében. Közben a leggyorsabbak már heves visítások közepette, rohanvást kanyarodtak be a sarkon.

Robert Neville megragadta Cortmant hosszú, zsíros hajánál fogva, és akkorát rántott rajta, hogy a férfi végigszánkázott a kocsifelhajtón, amíg fejével a kocsit oldalának nem csapódott.

Robert Neville az utcára emelte tekintetét. Nem maradt ideje a garázsra! Megkerülte a ház sarkát, és máris a teraszon volt.

Riadtan torpant meg. Te jó isten, a kulcsok!

Rémülten kapkodva a levegőt megpördült, és visszaindult az autóhoz. Cortman épp hörögve tápászkodott volna fel, de térdével a fehér arcba rúgott, és visszataszította a férfit a járdára. Aztán beugrott az autóból, és kirántotta a kulcsesomót a helyéről.

Ahogy kikászálódott a kocsiból, az első máris rávetette magát. Visszafeküdt a kocsikulcsra, a férfi pedig átesett a lábán, és hangos puffanással vágódott végig a járdán. Robert Neville kilökte magát az autóból, átrohant a pázsiton és a teraszra ugrott.

Meg kellett állnia, hogy kiválassza a kulcsot, közben máris egy másik férfi termett a terasz lépcsőjén. Neville-t a ház falához préselte a nekicsapódó test ereje. Megint körülvette a forró vér sűrűségével vetekedő lélegzet, ahogy a kítátott száj a torka felé indult. Térdét a férfi ágyékába mélyesztette, majd hátát a ház falának vetve felemelte a lábát és támadóját a mögötte rohanást érkező társának lökte.

Neville az ajtóhoz ugrott, és elfordította a zárban a kulcsot. Belökte az ajtót, becsusszant rajta és megfordult. Ahogy becsapta volna maga mögött, egy kar jelent meg a résben. Teljes erejével nekiperéselte az ajtót, amíg a csontok reccsenését nem hallotta, majd kilökte a törött kart, és becsapta az ajtót. Remegő kézzel ejtette a helyére a reteszt.

Lassan a padlóra csúszott, és a hátára dőlt. Csak feküdt ott a sötétben, mellkasa emelkedett és süllyedt, karjai és lábai élettelenül heverték. Odakint vonyítottak és az ajtón dörömböltek, tébolyult dühükben a nevét üvöltötték. Téglákat meg köveket ragadtak, és a ház falának hajították őket, miközben őt szidták káromkodva. Neville csak feküdt tovább, hallgatta a kövek meg a téglák koppanását a falon, hallgatta a vonyításukat.

Nemsokára mégis felállt, és a bárszekrényhez botorkált. A whisky felét a szőnyegre lottyantotta. Felhajtotta, ami a pohárba jutott, és csak állt ott reszketve, a szekrénybe kapaszkodva segítette ki imbolygó lábait. Torka elszorult, és görcsösen rángatózni kezdett; ajkai megállíthatatlanul reszkettek.

Az ital forrón terült szét a gyomrában, majd az egész testében. Légzése lelassult, mellkasa már nem reszketett.

Ahogy meghallotta kintről a csörömpölést, elakadt a lélegzete.

A kémelelőnyiláshoz futott, és kinézett rajta. Összecsikordult a foga, és agyát elöntötte a tehetetlen düh, amint látta, hogy a kombi az oldalán fekszik, azok meg téglákkal és kövekkel verik be a szélvédőt, felszakítják a motorháztetőt, és őrjöngve csapkodják a motort husángjaikkal. Ahogy figyelte őket, forró savként áradt szét benne a harag, és félig megformált káromkodások törtek fel a torkából, miközben mindkét keze ökölbe szorult az oldala mellett.

Megfordult, a lámpához lépett, és megpróbálta felkapcsolni. Nem működött. Felnyögött, és már rohant is a konyhába. A hűtő leállt. Egyik sötét szobából futott a másikba. A fagyasztó is kikapcsolt, minden étel meg fog romlani. A háza halott volt.

Szétvetette a düh. Elég!

Dühtől béna kezével kirángatta a ruhákat a fiókból, amíg rá nem talált a töltött pisztolyokra.

Átrohant a sötét nappalin, felrántotta a reteszt az ajtóról, és a padlóra hajította. Odakint azonnal felüvöltöttek, amint meghallották, hogy nyitja az ajtót. Jövök, rohadékok! – üvöltötte az elméje.

Kilökte az ajtót, és arcon lötte az elsőt. A férfi pörögve zuhant le a teraszról, de két nő követte sáros, szakadt ruhában, szélesre tárt fehér karjukkal készen rá, hogy átöleljék. Neville figyelte, amint testük összerándul a becsapódó golyóktól, aztán mindkettejüket félretaszította, és a tömegbe kezdett lövöldözni, vértelen ajkait vad csatakiáltások hagyták el.

Addig tüzelt, amíg mindkét pisztoly ki nem ürült.

Aztán csak állt ott a teraszon, őrjöngve csapkodta őket, szinte eszét vesztette, amikor azok, akiket korábban meglőtt, rohanást támadtak rá megint. Amikor kitépték a kezéből a pisztolyokat, az öklét és a könyökét használta, homlokával fejelte, hatalmas cipőjével rugdosta őket.

Csak akkor döbbsent rá, mit művel és milyen reménytelen az egész, amikor a felhasított vállából érkező fájdalom eljutott a tudatáig. Féltrelokkolt két nőt, és az ajtó felé hátrált. Egy férfi karja szorította meg a nyakát. Előreugrott, lehajolt, és a fején keresztül a többiek közé hajította. Visszaugrott az ajtóba, megragadta mindkét félfát, és addig rugdosta őket, amíg az összes bele nem zuhant a bokorba.

Aztán, mielőtt megint ráugorhattak volna, az arcukba csapta az ajtót, bezárta, és a helyére emelte a nehéz reteszt.

Robert Neville ott állt háza hideg sötétjében, és a vámpírok sikí-tását hallgatta.

A falnak vetette a hátát, lassan, erőtlenül ütögette a vakolatot; szakállas arcán könnyek csordogáltak, vérző keze lüktetett a fájdalomtól. Mindennek vége volt, mindennek.

– Virginia – zokogott, mint egy eltévedt, riadt kisfiú. – Virginia. Virginia.

MÁSODIK RÉSZ: 1976. március

HATODIK FEJEZET

A házban végre megint lehetett élni.

Ami azt illeti, még inkább, mint korábban, merthogy végül csak rászánt három napot, és hangszigetelte a falakat. Most visíthattak meg üvölthettek, amennyit csak akartak, nem kellett hallgatnia őket. Különösen élvezte, hogy Ben Cortman hangját nem hallja többé.

Mindez idejébe és nem kevés munkájába került. Először is kerítenie kellett egy új autót ahelyett, amelyiket tönkretettek. Ez nehezebb feladatnak bizonyult, mint gondolta.

Át kellett mennie Santa Monicába az egyetlen általa ismert Willy-szalamba. Egyedül a Willy kombikat ismerte saját tapasztalatból, és a pillanat nem tűnt alkalmasnak a kísérletezésre. Gyalog persze nem indulhatott Santa Monicába, úgyhogy a környéken álló rengeteg autó közül kellett kiválasztania egyet. A legtöbb azonban valamilyen oknál fogva nem működött: vagy az akkumulátor merült le, vagy a benzinpumpa tömődött el, vagy a kerekek eresztettek le.

Végül jó mérföldnyire a háztól az egyik garázsban talált egy autót, amit be tudott indítani, és gyorsan át is hajtott vele Santa Monicába egy új kombiért. Beletett egy új akkumulátort, feltöltötte benzinnel a tankot meg néhány hordót, amiket berakott hátra a csomagtartóba, aztán hazaindult. Vagy egy órával napnyugta előtt ért vissza a házhoz.

Erre kínosan ügyelt.

A generátor szerencsére működőképes maradt. A vámpíroknak a jelek szerint fogalmuk sem volt róla, milyen nagy szüksége van rá,

mert azon kívül, hogy elszakítottak egy drótot és néhányszor rávág-tak a husángjaikkal, nem nyúltak hozzá. A támadás utáni reggelen sikerült megjavítania, úgyhogy nem romlottak meg a fagyasztott ételei. Ezért nagyon hálás volt, mert most, hogy sehol a városban nem volt többé áram, szinte biztosan nem talált volna magának új készleteket.

Aztán még rendet kellett raknia a garázsban, ki kellett takarítania a törött izzókat, biztosítékokat, drótokat, dugókat, tartalékalkatrészeket, meg egy doboz magot, amit már maga sem emlékezett, mikor rakott oda.

A mosógépet annyira tönkretették, hogy esélye sem volt megjavítani, újat kellett keresnie helyette. Szerencsére nem volt nehéz dolga. A legrosszabb az volt, hogy fel kellett törölnie a hordókból kiömlött benzint. Igazán kibírhatták volna, hogy békén hagyják a benzint, gondolta ingerülten, miközben a felmosóval küszködött.

Odabent a házban kijavította a vakolat repedéseit, és csak úgy, a hecc kedvéért, felrakott még egy posztert a falra, hogy kicsit legalább változtasson a szobán.

Miután nekiállt, már-már élvezte a munkát. Legalább akadt valami, amiben elveszhetett, amibe belefojthatta a még mindig tomboló dühe adta energiát. A munka megtörte a mindennapok egyhangúságát: addig sem a hullákat cipelte, a házat javítgatta, a fohagyományt akasztgatta.

Azokban a napokban csak módjával ivott, volt, hogy elelt egy egész nap ital nélkül. Még az esti whisky is inkább tűnt megnyugtató lefekvés előtti itókanak, mint menekülésnek az öntudatlanságba. Az étvágya csak nőtt, hízott két kilót, a pocakja viszont mintha eltűnt volna. Még aludt is éjszakánként, fáradtan, anélkül, hogy álmodott volna.

Úgy egy napig még azzal a gondolattal is eljátszott, hogy egy szállodai luxusszobába költözik. Amikor azonban felmérte, mennyit kéne dolgoznia, hogy lakhatóvá tegye, meggondolta magát. Nem, a házat már belakta.

Most a nappaliban ült, Mozart *Jupiter szimfóniáját* hallgatta, és azt fontolgatta, hogyan kezdje, egyáltalán *hol* kezdje a nyomozást.

Ismert pár részletet, de ezek csak mérföldkövek voltak a vastag földrétegből rakott töltés fölött. A választás másban kellett keresnie. Valószínűleg valami olyasféle dologban, amivel pontosan tisztában

volt, de nem tulajdonított neki kellő jelentőséget, valami nyilvánvaló tényben, aminek nem sikerült megtalálnia a helyét az egészben.

De mi lehetett az?

Mozdulatlanul ült a fotelban, a jobb kezében tartott poháron izzadságcseppek gyöngyöztek, tekintetét a poszterre függesztette.

A kép kanadai tájat ábrázolt: mély, északi erdőket, titokzatos, zöld árnyakat, amelyek közönyösen, mozdulatlanul lebegtek az ember nélküli természet csendje felett. Ebbe a néma, zöld mélységbe révedt, és gondolkodott.

Talán ha visszamenne. Talán a választ a múltban kell keresni, emlékezete valamelyik homályos szegletében. Menj vissza, mondta saját magának, menj vissza!

A szíve szakadt meg, ha vissza kellett mennie.

Aznap éjszaka megint porvihar tombolt. A magasban örvénylő szelek beterítették a házat homokkal, átkergették a szemcséket a repedéseken, átrostálták őket a vakolat résein, és hajszálvékonyságú porréteget hagytak a bútorok felületén. Az ágyuk fölött finom por lebegett, a hajukba, a szemhéjukra, a körmük alá telepedett, eltömté a pórusaikat.

Fél éjszaka ébren feküdt, próbálta a zajból kiszűrni Virginia nehéz légzésének hangját. Csakhogy a vihar reszelős visítása minden mást elnyomott. Egy darabig, álom és ébrenlét között lebegve, úgy érezte, mintha óriási kerek ragadták volna meg a házat, és morzsolnák forogva minden irányból hatalmas felületekre illesztett durva dörzspapírral.

Képtelen volt hozzászokni a homokviharokhoz. A forgószelelben száguldó porszemcsék sziszegése mindig kiborította. A viharok soha nem érkeztek elég kiszámíthatóan ahhoz, hogy alkalmazkodni tudjon. Ahányszor csak tombolni kezdtek, nyugtalanul forgolódta végig az éjszakát, másnap pedig elcsigázottan indult a telepre.

Most pedig még Virginia miatt is aggódhatott.

Négy óra körül ébredt a felszínes álomból, és megállapította, hogy a vihar véget ért. Az éles kontraszttól a csend szinte üvöltött a fülében.

Ahogy nyűgösen felemelte a testét, hogy megigazítsa összegyűrődött pizsamáját, észrevette, hogy Virginia sem alszik. A hátán feküdt, és a plafonra meredt.

– Mi baj? – mormogta álmosan.

A nő nem válaszolt.

– Drágám?

Virginia lassan felé fordította a tekintetét.

– Semmi – felelte. – Aludj csak!

– Hogy érzed magad?

– Ugyanúgy.

– Ó!

Egy pillanatig némán feküdt, és csak nézte a nőt.

– Hát akkor – mondta végül, majd az oldalára fordult, és becsukta a szemét.

A vekker hat harminckor csörgött. Általában Virginia nyomta le a gombot, mivel azonban most mégsem mozdult, átnyúlt ernyedte teste fölött, és maga tette meg. A nő még mindig hanyatt feküdt, tágra nyitott szemekkel.

– Mi az? – kérdezte Neville aggódva.

Virginia ránézett, és megrázta párnán nyugvó fejét.

– Nem tudom – mondta. – Egyszerűen nem tudok aludni.

– Miért?

Virginia bizonytalanul nyögött fel.

– Most is gyengének érzed magad? – kérdezte Neville.

Virginia megpróbált felülni, de nem sikerült neki.

– Maradj csak, drágám! – mondta a férfi. – Ne mozdulj! – A nő homlokára tette a kezét. – Nincs lázad – mondta neki.

– Nem érzem magam betegnek – felelte Virginia. – Csak... fáradtnak.

– Sápadtnak tűnsz.

– Tudom, olyan vagyok, mint egy szellem.

– Ne kelj fel! – mondta Neville.

Virginia felkelt.

– Nem akarom, hogy nekiállj babusgatni! – mondta. – Menj, öltözz föl! Megleszek magam is.

Végigsimított a férfi karján, és elmosolyodott.

– Jól vagyok. Készülődj csak!

Miközben borotválkozott, Neville hallotta a papucsos lábak csoszogását a fürdőszoba előtt. Kinyitotta az ajtót, és figyelte, amint a bebugyolálva is reszkető Virginia vánszorogva átszeli a nappalit. Visszament a fürdőszobába, és megrázta a fejét. Ágyban kellett volna maradnia.

A mosdókagylót teljesen beborította a por. Mindenütt ott volt az átkozott trutyimó. Már Kathy ágya fölé is kénytelen volt sátrat eszkábálni, hogy ne hulljon az arcára. Az egyik felét a falhoz szegezte az ágy mellett, ahonnan a vászondarab lefelé ereszkedett, amíg a másik felét meg nem fogta az ágy oldalához erősített két rúd.

A borotválkozás nem sikerült valami tökéletesre, mert a borotválkozószappan is tele volt szemcsékkel, és nem maradt ideje még egyszer bekenni magát. Lemosta az arcát, elővett egy törülközőt az előszobaszekrényből, és megszáritkozott.

Mielőtt visszament volna a hálóba, hogy felöltözzön, benézett Kathy szobájába.

Kathy még aludt, apró, szőke feje mozdulatlanul hevert a párnán, arca rózsaszín volt álmában. A por szürkére festette Neville ujját, ahogy végighúzta az ágyat óvó sátor tetején. Fintorogva rázta meg a fejét, miközben kilépett az ajtón.

– Vége lehetne már ezeknek az istenverte viharoknak – mondta, amikor tíz perccel később befordult a konyhába. – Nyilván...

Elakadt a szava. Virginia általában a tűzhelynél állt, tojást sütött, francia piritóst vagy palacsintát készített, kávéfőzött. Ma csak ült az asztalnál. A tűzhelyen rotyogott a kávé, de semmi más nem készült.

– Édesem, ha nem érzed jól magad, bújj vissza az ágyba! – mondta Neville. – Tudok magamnak reggelit csinálni.

– Semmi baj – felelte a nő. – Csak pihentem egy kicsit. Ne haragudj! Összeszedem magam, és sütök néhány tojást.

– Maradj, nem vagyok teljesen tehetetlen.

A hűtőszekrényhez lépett, és kinyitotta az ajtaját.

– Azért jó lenne tudni, mi a csuda ez – mondta Virginia. – A környék fele elkapta, és azt mondod, a telep fele is beteget jelentett.

– Talán valami vírus.

A nő megrázta a fejét. – Nem tudom.

– A viharok, a szúnyogok meg ennyi beteg ember között egyre körülményesebb az élet – mondta Neville, és narancslevet töltött magának. – Kellene nekem emlegetni őket.

Apró fekete valamit halászott ki a pohárból.

– Gőzöm nincs, hogy juthatnak be a hűtőbe – mondta.

– Én nem kérek, Bob.

– Nem kérsz narancslevet?

– Nem.

– Jót tenne pedig.

– Nem, köszönöm, kicsim – mondta a nő, és megpróbált mosolyogni.

Neville a helyére tette a palackot, és leült Virginiával szemben.

– Nem fáj semmi? – kérdezte. – A fejed sem, egyáltalán semmi?

A nő lassan megrázta a fejét.

– Én is szeretném tudni, mi lehet ez.

– Hívd fel Dr. Buscht!

– Felhívom – mondta Virginia, és felállni készült. Neville az övére fektette a kezét.

– Ne, drágám, ne, maradj csak!

– De semmi oka nincs, amiért ilyen állapotban kéne lennem.

Dühösnek tűnt. Így ment ez, amióta csak Neville ismerte. Ha nem érezte jól magát, ingerültté vált. A betegség mindig felbosszantotta. Mintha személyes sértésnek tekintette volna.

– Gyere! – mondta Neville, miközben nekiállt feltápaszkodni a székről. – Segítek visszamenni az ágyba.

– Nem, szívesebben maradnék itt veled. Visszafekszem majd, ha Kathy elment az iskolába.

– Jól van. Nem kérsz azért valamit?

– Nem.

– Legalább egy kávé?

Virginia csak a fejét rázta.

– Ha nem eszel, istenigazából beteg leszel – mondta Neville.

– Egyszerűen nem vagyok éhes.

A férfi felhajtotta a narancslevet, felállt és nekiállt megsütni két tojást. Feltörte őket a vasserpenyő oldalán, majd belsejüket az olvadt szalonnaszírba dobta. Elővette a fiókból a kenyeret, és az asztalhoz vitte.

– Add csak ide, beteszem a pirítóba! – mondta Virginia. – Figyeld a... Te jó Isten!

– Mi az?

Egyik kezével erőltlenül legyezett az arca előtt.

– Egy szúnyog – mondta fintorogva.

Neville a nőhöz lépett és egy pillanattal később már agyon is csapta a szúnyogot két tenyere között.

– Szúnyogok – folytatta Virginia. – Legyek, bolhák.

– Elérkeztünk a rovarok korába – mondta a férfi.

– Nem jó. Betegségeket terjesztenek. Hálót is kéne raknunk Kathy ágya köré.

– Tudom, tudom – bólintott Neville, majd ismét a tűzhelyhez lépett, és megbillentette a serpenyőt, hogy a forró zsír átszánkázzon a fehér tojás fölé. – Meg is fogom csinálni.

– Abban sem vagyok biztos, hogy a spray működik – mondta Virginia.

– Nem működik?

– Nem.

– Istenem, és állítólag ez az egyik legjobb a piacon.

Egy tányérra csúsztatta a tojásokat.

– Biztosan nem akarsz kávé? – kérdezte.

– Nem, köszönöm.

Neville leült, és Virginia felé nyújtotta a megvajazott pirítóst.

– Remélem, nem valami új szuperbogárfajt tenyésztünk – mondta a férfi. – Emlékszel azokra az óriási szöcskékre, amiket Coloradóban találtak?

– Igen.

– Talán a rovarok... Mi is az a szó? Mutálódnak.

– Az mit jelent?

– Ó, azt, hogy... változnak. Hirtelen. Átugranak vagy egy tucat evolúciós lépcsőt, talán olyan irányba fejlődnek, amerre nem is mentek volna, ha...

Csend.

– A bombák?

– Talán – mondta Neville.

– Hát a porvihar azok miatt van. Valószínűleg egy csomó minden más is.

Virginia fáradtan sóhajtott, és megrázta a fejét.

– És állítólag megnyertük a háborút – mondta.

– Senki sem nyerte meg.

– A szűnyogok nyerték meg.

Neville halványan elmosolyodott.

– Hát ők tényleg jól jártak – mondta.

Egy darabig még csendben ültek az asztalnál, nem hallatszott más, csak a villa csörgése a tányéron meg a csészéé a csészéaljon.

– Ránéztél Kathyre az éjszaka? – kérdezte végül a nő.

– Épp most mentem be hozzá. Mélyen alszik.

– Jó.

Virginia elgondolkodva nézett a férfira.

– Gondolkodtam, Bob – szólalt meg. – Talán keletre kéne küldelnünk anyukádhoz, amíg jobban nem leszek. Lehet, hogy ragályos.

– Megtehetnénk – mondta kételkedve a férfi –, de ha ragályos, anyámnál semmivel sem lenne nagyobb biztonságban, mint itt.

– Úgy gondolod? – kérdezte Virginia. Úgy tűnt, aggódik.

Neville megvonta a vállát.

– Nem tudom, szívem. Szerintem valószínűleg itt is éppen úgy biztonságban van. Ha még rosszabb lesz a helyzet a környéken, legfeljebb nem megy majd iskolába.

Virginia mondani akart valamit, aztán mégis elhallgatott.

– Jól van – mondta.

Neville az órájára nézett.

– Lassan indulnom kell – mondta.

A nő bólintott, és gyorsan megette férje maradékát. Miközben Neville az utolsó korty kávéét hajtotta fel, megkérdezte tőle, behozta-e az újságot az előző este.

– A nappaliban van – felelte a férfi.

– Valami újdonság?

– Semmi. A szokásos szöveg. Ez van az egész országban. Egy kicsi itt, egy kicsi ott. Még mindig nem találták meg a kórokozót.

Virginia az alsó ajkába harapott.

– Senki sem tudja, mi ez?

– Nem úgy fest. Ha bárki is tudná, mostanra már biztosan elmondta volna.

– De csak kell legyen valami elképzelésük.

– Mindenkinek van valami elképzelése. Csak egyik sem ér semmit.

– Mit mondanak?

Neville vállat vont:

– A legtöbben biológiai hadviselésre gondolnak.

– Szerinted ez igaz lehet?

– A biológiai hadviselés?

– Igen – mondta a nő.

– A háborúnak vége – felelte Neville.

– Bob – szólalt meg hirtelen Virginia. – Biztos, hogy el kéne járnod dolgozni?

A férfi tehetetlenül mosolygott.

– Mi mást tehetnék? – kérdezte. – Ennünk kell.

– Tudom, de...

Neville átnyúlt az asztal fölött. Érezte, milyen hideg a nő keze.

– Nem lesz semmi baj, drágám – mondta.

– Gondolod, hogy jó ötlet elküldenem Kathyt az iskolába?

– Szerintem igen. Amíg az egészségügyi hatóságok nem mondják azt, hogy be kell zárni az iskolákat, nem tudom, miért kéne itthon tartanunk. Nem beteg.

– De ott az a sok gyerek az iskolában.

– Szerintem akkor is járnia kéne – mondta Neville.

A nő erőtlenül köszörülte meg a torkát.

– Jól van – mondta aztán. – Ha úgy gondolod.

– Szükséged van valamire, mielőtt elmegyek? – kérdezte Neville.

Virginia megrázta a fejét.

– Csak maradj bent ma a házban! – mondta a férfi. – Ágyban.

– Úgy lesz. Amint útnak indítottam Kathyt. – Neville megveregette a kezét. Odakint autó dudált. A férfi végzett a kávéval, és a fürdőszobába ment, hogy kiöblítse a száját. Aztán kiemelte a zakóját a szekrényből, és belebújt.

– Szia, drágám! – mondta, és arcon csókolta a feleségét. – Csak ne erőltess meg magad!

– Szia! – mondta a nő. – Vigyázz magadra!

Neville átvágott a pázsiton, és fogát csikorgatva állapította meg, hogy a levegő még mindig tele van porral. Érezte a szagát, ahogy szárazon csiklandozta belülről az orrlyukát.

– Jó reggelt! – mondta, miközben beszállt az autóba, és behúzta maga után az ajtót.

– Jó reggelt! – mondta Ben Cortman.

HETEDIK FEJEZET

„Készült *Allium Sativumból* (a liliumfélék családjának tagja) fokhagymával, póréhagymával, vöröshagymával, mogoróhagymával és snidlinggel. Színe halvány, szaga szúrós, számos allilszulfidot tartalmaz. Összetevők: víz 64,6%; fehérje 6,8; zsír 0,1%; szénhidrátok 26,3%; rost 0,8%; hamu 1,4%.”

Ott volt előtte. A tenyerében tartotta a rózsaszín, børszerű gerezdeket. Hét hónapja füzte belőlük a szagos nyakláncokat, hogy kiakassza őket a házára, anélkül, hogy a leghalványabb fogalma lett volna róla, miért tartották távol a vámpírokat. Eljött az ideje, hogy kiderítse az okát.

A mosogató peremére helyezte a gerezdet. Póréhagyma, vöröshagyma, gyöngyhagyma és snidling. Vajon mind ugyanolyan hatékony lenne, mint a fokhagyma? Ha kiderül, hogy igen, nagyon ostobának fogja érezni magát, hiszen mérföldeket tett meg fokhagyma után kutatva, miközben minden tele volt vöröshagymával.

Péppé zúzta a gerezdet, és megszagolta a fanyar folyadékot a bárd vastag pengéjén.

Jól van, és most? A múlt nem árult el semmit; csak a rovarokról meg a vírusokról beszélgettek, de az okot nem ezekben kellett keresni. Ebben biztos volt.

Valami mást persze visszahozott a múlt; az emlékezés fájdalmát. Minden egyes felidézett szó olyan volt, mintha kést forgattak volna meg benne. Régi sebek szakadtak föl, ahányszor csak Virginiára gondolt. Végül nem bírta tovább, becsukta a szemét, ökölbe szorította a kezét, és minden erejével igyekezett elfogadni a jelent úgy, ahogy volt, anélkül, hogy minden porcikájával a múltba vágyakozna. Annyit ivott, hogy képtelen volt többé magába nézni, mire sikerült elúznia a letaglózó fájdalmat, amit az emlékezés váltott ki benne.

A fokhagymagerezdre koncentrált. Jól van, a fene egye meg, csinálj valamit!

Megint a szövegre nézett. Víz – az lehetett? – kérdezte magától. Nem, ez butaság; víz mindenben volt. Fehérje? Nem. Zsír? Nem. Szénhidrátok? Nem. Rost? Nem. Hamu? Nem. De akkor mi?

„A fokhagyma jellegzetes szagát és ízét egy olajnak köszönheti, amely súlyának körülbelül 0,2%-át teszi ki, és főleg allilszulfidból, valamint allilizoticianátból áll.”

Talán itt kellett keresnie a választ.

Megint a könyv: „Allilszulfidot úgy állíthatunk elő, hogy mustárolajat és káliumszulfidot hevítünk száz fokon.”

Lehuppant a fotelba a nappaliban, és lemondóan fújta ki a levegőt, hogy egész nyúlánk teste beleremegett. És honnan a pokolból szereznek mustárolajat meg káliumszulfidot? És miben készítem el?

Remek, füstölgött magában. Ez az első lépés, és te máris pofára estél.

Elkeseredetten tápázkodott fel, és a bársekrény felé indult. Félig sem töltötte még azonban a poharat, amikor lecsapta az üveget. Nem, az istenit, esze ágában sem volt vakon folytatni tovább, tántorogni az ostoba, haszontalan létezés útján, amíg az öregség vagy egy baleset nem végez vele. Vagy megtalálja a választ, vagy sutba vág mindent, az életét is beleértve.

Az órájára pillantott. Délelőtt tíz óra húsz; van még idő. Elszántan vonult ki az előszobába, hogy átlapozza a telefonkönyveket. Talált egy helyet Inglewoodban.

Négy órával később elmerevedett nyakkal egyenesedett fel a munkapad mellett, kezében az allilszulfiddal teli fecskendővel. Amióta elszigeteltségbe kényszerült, most először érezte úgy, hogy elért valamit.

Izgatottan futott az autóhoz, aztán elhajtott oda, ahol korábban megtisztított és krétával megjelölt egy területet. Tudta, hogy néhány vámpír könnyedén visszamehetett, hogy megint ott bújjon el. De most nem volt ideje keresgélni.

Leállította az autót, bement az egyik házba, és megkereste a hálszobát. Egy fiatal nő feküdt odabent, száját vér borította.

Neville a hasára fordította, felhúzta a szoknyáját, allilszulfidot fecskendezett puha fenekébe, majd visszafordította, és hátralépett. Fél órán keresztül állt ott, és a nőt figyelte.

Semmi sem történt.

Ennek semmi értelme, háborgott az elméje. Fokhagymát akasztok a házfalakra, és a vámpírok nem jönnek közel. A fokhagyma fő tulajdonságait az az olaj adja, amit éppen most fecskendeztem bele. De semmi sem történt.

A jó istenit neki, semmi sem történt!

Földhöz vágta a fecskendőt, és a dühtől meg a frusztrációtól reszketve ment haza. Mielőtt még lement volna a nap, kis fatákolmányt készített a pázsiton a ház előtt, és több füzér vöröshagymát akasztott rá. Megint lehangoltnak érezte magát egész este, csak a tudat, hogy annyi tennivalója akad még, tartotta távol az italtól.

Reggel kiment, és megnézte a szilánkokra zúzott állványt a pázsiton.

A kereszt. Aranylón csillogott, ahogy a délelőtti nap sugarába tartotta. Ez is távol tartotta a vámpirokat. Miért? Volt vajon logikus válasz, olyasmi, amit elfogadhatott anélkül, hogy elcsúszott volna a miszticizmus banánhéján? Egyféleképpen deríthette ki.

Kiemelte a nőt az ágyból, miközben úgy tett, mintha fel sem tűnt volna neki a gondolataiban megfogalmazódott kérdés: miért mindig nőknön kísérletezel? Esze ágában nem volt elismerni, hogy többről lehet szó pusztán véletlenül. Ez volt az első, amelyikre ráakadt, ez minden. De mi van akkor a férfival a nappaliban? Az isten szerelmére! – torkollta le magát. Nem fogom megerősöskölni ezt a nőt!

Drukkolsz, Neville? Lekopogod?

Nem is törődött az egészszel, kezdte azt gyanítani, hogy egy idegen lakik a koponyájában. Valaha lelkiismeretnek nevezte volna. Most inkább csak bosszúságnak. Az erkölcsök végül is odalettek a társadalommal együtt. Most csakis a saját etikája volt érvényes.

Jó kifogás, mi, Neville? Ó, fogd már be!

De nem engedi meg magának, hogy a nő közelében töltsen el a délutánt. Miután hozzákötözte egy székhöz, elvonult a garázsba, és az autóval vacakolt. A nő szakadt fekete ruhát viselt, ami túlságosan sok mindent engedett látni, ahogy lélegzett. Ami nem volt szem előtt, azt kizárhatta a gondolataiból... Tudta jól, hogy hazudik magának, de csak nem akarta elismerni.

Végre, hála az égnek, eljött az este. Becsukta a garázst, visszament a házba, magára zárta az ajtót, és ráhajtotta a reteszt. Aztán készített magának egy italt, és leült a kanapéra a nővel szemben.

A kereszt közvetlenül a nő arca előtt lógott alá a mennyezetről. Hat harminckor kinyílt a szeme. Hirtelen, mint az alvóé, akinek ébredés után sürgős dolga akad; az alvóé, aki nem lassacskán ébred öntudatra, hanem egyetlen, jól körülhatárolható pillanat alatt világosan tudatában annak, mit kell tennie.

Aztán meglátta a keresztet, és azonnal elfordította a fejét, riadtan kezdte kapkodni a levegőt, teste szinte megcsavarodott a széken.

– Miért félsz tőle? – kérdezte Neville, és szinte megijedt a saját hangjától, oly rég hallotta utoljára.

Amikor a nő hirtelen felé fordította a tekintetét, összerezzent. Ahogy a szeme villogott, ahogy a nyelve körbenyalta vörös ajkát, mintha önálló életet élne a szájában. Ahogy megfeszítette a testét, mintha közelebb próbálna kerülni hozzá. A nő torkából mély, hörgő hang tört fel, olyan, amelyet a csontját védő kutya ad ki magából.

– A kereszt – mondta feszülten Neville. – Miért félsz tőle?

A nő nekifeszült kötelékeinek, kezei a szék oldalát karmolták. Egyetlen szót sem szólt, csak nehéz, reszelős légzése hallatszott. Teste tovább vonaglott a széken, szemei szinte lánggra lobbantak.

– A kereszt! – csattant fel a férfi dühösen.

Felpattant, a pohár lezuhant az öléből, tartalma szétfolyt a szőnyegen. Merev ujjakkal ragadta meg a zsinórt, hogy meglengesse a keresztet a nő előtt. Az riadt mordulással fordította el a tekintetét, és igyekezett minél kisebbre zsugorodni a széken.

– Nézz rá! – üvöltötte Neville.

A nő torkából csak rémült vinnyogás hallatszott. Tekintete vadul járt körbe a szobában, hatalmas, fehér szemei közepén a pupillák nem voltak nagyobbak egy apró koromszemnél.

Neville megragadta a vállánál fogva, de rögtön vissza is rántotta a kezét. Csöpögött róla a vér a fogak ejtette friss sebekből.

Úgy érezte, felfordul a gyomra. Ismét megindult a keze, ezúttal azonban úgy arcul csapta a nőt, hogy félrerándult a feje.

Tíz perccel később kihajította a testet az udvarra, aztán becsapta az ajtót az orruk előtt. Megfordult, és lihegve támaszkodott neki az ajtónak. A hangszigetelő rétegen keresztül halványan hallotta, amint odakint sakálok módjára harcolnak a koncert.

Később bement a fürdőszobába, és alkoholt öntött a fogak vájta sebekbe. Szinte élvezte az égető fájdalmat a húsában.

*„Az olyan könyvek, mint a Legenda vagyok,
inspirációt jelentettek számomra.”*

— *Stephen King*

*„A legokosabb és leghúsbavágóbb vámpírtörténet
a Dracula óta”*

— *Dean Koontz*

AZ UTOLSÓ EMBER A FÖLDÖN NINCS EGYEDÜL

Robert Neville valószínűleg az egyetlen túlélője a világméretű járványnak, amely rajta kívül minden férfit, nőt és gyereket vérszomjas éjszakai lényé változtatott át, akik elszántan próbálnak végezni vele.

Neville nappal étel és más szükséges holmik után kutat, miközben mindent megadna azért, hogy találjon még valakit, aki hozzá hasonlóan túlélte a járványt. Csakhogy mindeközben a fertőzöttek az árnyékban bujkálnak, figyelik minden mozdulatát, és csak arra várnak, hogy elköveszen egy hibát.

Előbb egy kutya szegődik mellé, nemsokára pedig úgy tűnik, újabb túlélőre talált, valakire, aki igazi társa lehet. . .

 Aranytoll

2999 FT

ISBN 978 963 245 086 5

